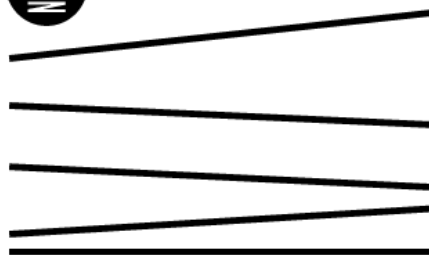

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goldoni, Carlo.

Titel | Title:

Een Tjener og to Herrer : Lystspil i 3 Acter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1857

Fysiske størrelse | Physical extent:

131 s.

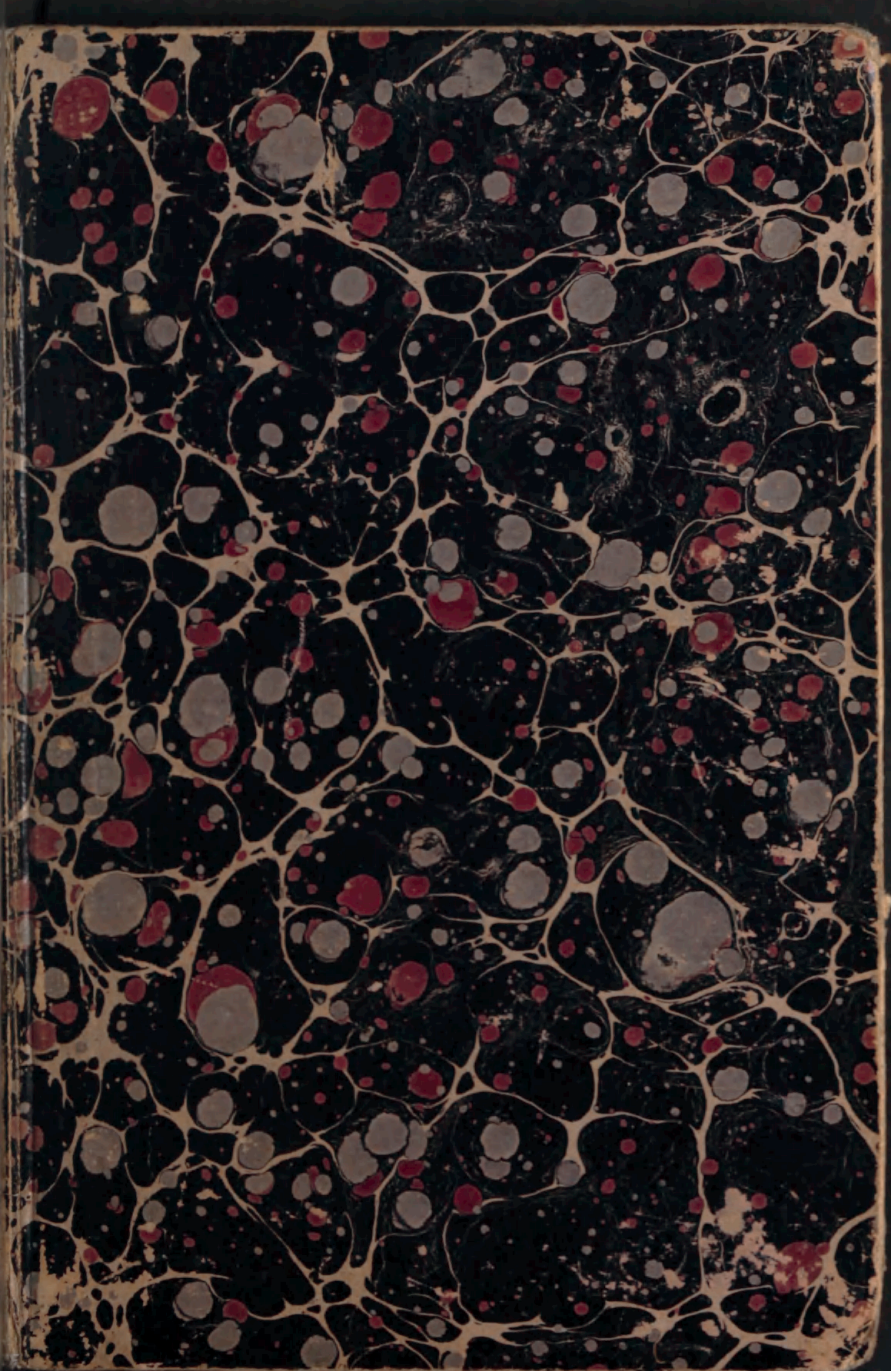
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, -363

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02282 5

+ REX

En Tjener og to Herrer,

Lyftspil i 3 Acter

af

Goldoni.

(Opført første Gang paa det kgl. Theater den 22. Marts 1857.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Trykt hos J. Davidsen.

1857.

En Tjener og to Herrer.

Personer.

Speranza, Kjøbmand	Hr. Rosenkilde.
Clementine, hans Datter.	Hr. Nielsen.
Doctor Lombardi, Advocat.	Hr. Mangius.
Silvio, hans Søn	— Paæ.
Beatrice Rasponi	Hr. Andersen.
Florindo Aretusi, ung Herre fra Turin	Hr. Hultman.
Roberto, Gjæstgiver.	— Schneider.
Emeraldina, Clementines Kammerpige	Md. Schieman.
Trifolio, Beatrices Tjener	Hr. A. Rosenkilde.
En Opvartter	— Bätges.
Første Drager.	— Ravnkilde.
Anden Drager.	— Kolling.
En Tjener	— Funck.

Handlingen foregaaer i Venedig.

første Act.

Et Bærelse i Speranza's Huus.

Første Scene.

Speranza, Doctoren, Clementine, Roberto, Smeraldina
og en Tjener.

Silvio (til Clementine, idet han rækker hende Haanden).

Her har De min Haand; De veed, at mit Hjerte
følger med.

Speranza (til Clementine).

Frisk Mod, Clementine, ræk ham nu ogsaa
Haanden. I er forlovede Folk, og det skal ikke vare
længe førend Brylluppet skal staae.

Clementine.

Her er min Haand, kjære Silvio. Jeg er Deres.

Silvio.

Og jeg Deres.

(De give hinanden Haanden.)

Doctoren.

Det var Ret! Nu er den Ting afgjort.

Emeraldine (affides).

Jeg kunde misunde Frokenen.

Speranza (til Roberto og Tjeneren).

Naa Godtsfolk — I ere nu Vidner til min Datter Clementines Forlovelse med Herr Silvio, Herr Doctor Lombardis værdige Søn.

Roberto.

Ja, Hr. Speranza, og jeg takker Dem ogsaa for den Ære, De har beviist mig derved.

(Speranza.)

Ikke sandt! Men jeg tænkte som saa: Jeg har været Vidner ved Hans Forlovelse, og saa bør Han ogsaa være det ved min Datters. Jeg har ikke villet tage nogen Anden dertil, for baade Doctoren og jeg hader Opsigt. Vi vil slaae en lille Sviir af sammen, vi vil være lystige og Ingen skal forstyrre os. Ikke sandt, Born, er det ikke rigtigt?

Silvio.

Mit Onske er kun, at være hos min kjære Clementine.

Emeraldine (affides).

Han skulde faae Skam, hvis han sagde Andet.
Doctoren.

Min Søn bryder sig ikke om Opsigt. Han er et stikkeligt ungt Menueske. Han elsker Deres Datter, og han bryder sig ikke om Andet.

Speranza.

Man kan med Sandhed sige, at dette Giftermaal er besluttet i Himlen; thi var Signor Rasponi, min Correspondent i Turin, ikke død, saa var De aldrig bleven min Svigersøn.

Silvio.

Det kan i Sandhed kaldes en Lykke. Men jeg veed ikke om Signora Clementine siger det samme.

Clementine.

Hvor kan De tvivle. Jeg havde adlydt min Fader og ægtet Kjobmanden fra Turin; men mit Hjerte tilhorte Dem.

Doctoren (til Speranza).

Men hvorledes er det egentlig gaaet til med Rasponis Død?

Speranza.

Den stakkels Fyr! Egentlig veed man ikke, hvordan det gik til. Man veed kun saameget, at han kom i Strid med nogle unge Menneſker af hans Bekjendtskab, blev farlig saaret og døde paa Stedet.

Roberto.

Skete det i Turin?

Speranza.

Ja i Turin?

Roberto.

Det gjør mig ondt for ham, Stakkels!

Speranza (til Roberto).

Kjendte han Rasponi?

Roberto.

Viſt har jeg kjendt ham. Jeg har været tre Aar i Turin. Hans Søster har jeg ogsaa kjendt; det var Pokkers til Pigebarn, vild og gal, men et godt Gemyt. Hun gik bestandig i Mandſklæder, og kunde ride og fægte ſom en rigtig Cavaleer. Broderen holdt ogsaa meget af hende. O, hvem ſkulde have tænkt det!

Speranza.

Ja, Ulykker hører man nok af. Men nu vil vi ikke mere tale om sorgelige Ting. Ved han hvad, min fjære Roberto! Jeg har hørt, at Han er en god Kof, kan Han ikke lave os et Par gode Retter Mad.

Roberto.

Med stor Fornøielse! (Jeg vil ikke rose mig selv, men alle dem, der spiser hos mig, ere meget tilfredse. De sige Alle, at de aldrig har spist saa godt. Jeg skal nok sørge for noget Lækkert.

Speranza.

Ja gjør det, Roberto ... noget rigtigt Lækkert. (Det banker.) / Det banker! See ad hvem det er, Smeraldina.

Smeraldina.

Strax!

(Hun gaaer og kommer strax tilbage.)

Clementine.

Med Deres Tilladelse, fjære Fader ...

Speranza.

Vi lidt, vi gaae Alle med. Lad os først see hvem det er.

Smeraldine.

Det er en Tjener, som paa en Fremmeds Begne vil tale med Herren.

Speranza.

Lad ham komme ind.

Clementine.

Jeg vil gaae, fjære Fader.

Speranza.

Hvorhen?

Clementine.

Jeg veed det ikke selv — paa mit Bærelse.

Speranza.

Nei, Jomfru, bliv Du kun her. (Sagte til Doctoren.)

Det er ikke sundt, at lade saadanne unge forlovede
Folk være alene sammen.

Doctoren.

Det har De nok Ret i.

Anden Scene.

Trifolio. Smeraldine. De Forrige.

Trifolio. Underdanige Tjener, det hele Com=
pagni!

Speranza.

Hvem er Han, min Ven? Hvad vil Han?

Trifolio (til Speranza, pegende paa Clementine).

Hvem er dette vakkre Fruentimmer?

Speranza.

Min Datter.

Trifolio.

Det glæder mig meget.

Smeraldina.

Og hvad der er endnu mere — hun er forlovet.

Trifolio.

Det glæder mig endnu mere. Og hvem er De?

Smeraldina.

Kammerpige — til Deres Tjeneste.

Trifolio.

Kammer=Mø — Gi! Det er mig en Fornøielse
at gjøre Deres Bekjendtskab.

Speranza.

Det er nok, min Ven! Hvad vil Han? Hvem er Han? Hvem har sendt Ham?

Trifolio.

Sa — ja — ja! Tre Spørgsmaal paa eengang! Det er formeget for en stakkels Djævel som jeg.

Speranza (sagte til Doctoren).

Den Karl forekommer mig meget ensfoldig.

Doctoren.

Han er nok snarere en Spillopmager.

Trifolio (til Smeraldina.)

Er Jomfruen ogsaa forlovet?

Smeraldina (sukker.)

Alf nei, det er jeg desværre ikke.

Speranza.

Naa, vil Han nu sige hvem Han er eller gaa sin Vej?

Trifolio.

Naar De ikke forlanger at vide Andet, saa er jeg færdig med to Ord. Jeg er Tjener hos min Herre. (Til Smeraldina.) Og for nu igjen at komme tilbage paa os —

Speranza.

Og hvem er Hans Herre?

Trifolio.

En Fremmed, som vil besøge Dem. (Til Smeraldina.) Og for nu at tale om Forlovelse —

Speranza.

Hvem er denne Fremmede — hvad hedder han?

Trifolio.

Herre Gud da! Hvor De vil vide Alting! Hvad

han hedder? Han hedder Federigo Rasponi, han er fra Turin, han er kommen med Posten, han staaer hervedenfor, han har sendt mig til Dem, for at spørge Dem om det er Dem beleiligt, og han venter nu paa Svar. Er De nu tilfreds — vil De nu vide mere? (Til Smeraldina.) Men for at komme tilbage til os selv ...
(De Dvrige give deres Overræffelse tilkjende)

Speranza.

Kom hid og tal til mig, hører Han! — Hvad Bøffer er det Han siger?

Trifolio.

Og naar De vil vide, hvem jeg er, saa maa jeg sige Dem, at jeg hedder Trifolio Batochio og er fra Bergamo.

Speranza.

Det angaaer ikke mig, hvem Han er. Siig Han mig endnu engang, hvem Hans Herre er. Jeg har ikke ret forstaaet Ham.

Trifolio (affædes.)

Den arme Mand er nok tunghør. (Meget høit.)
Min Herre er Federigo Rasponi fra Turin.

Speranza.

Han er nok ikke rigtig i Hovedet. Federigo Rasponi i Turin er død.

Trifoli.

Er han død!

Speranza.

Det er kun altfor vist.

Trifolio (affædes.)

Hvad Ganden! skulde min Herre være død? Han

var jo lyslevende, da jeg forlod ham dernede. (Høit.)
Er det Deres Alvor, at han er død?

Speranza.

Vist er han død?

Doctoren.

Det kan ikke betvivles.

Trifolio (affides)

Alt min stakkels Herre! Han har vist faaet et
appoplectiff Tilfælde. (Høit.) Farvel! Jeg gaaer
min Bei.

Speranza.

Bil Han ellers Ingenting.

Trifolio.

Naar min Herre er død, er der Intet meer at
sige. (Affides.) Jeg maa dog see om det er sandt.
(Gaaer.)

Speranza.

Hvad skal man troe om den Karl? Er han en
Spidsbub eller et Lossehoved?

Doctoren.

Jeg troer, han er Noget af begge Dele.

Emeraldina.

En Spidsbub er han, men en af de pæne.

Clementine.

Jeg er saa angstelig tilmode! Om Rasponi nu
ikke var død!

Speranza.

Sniksnak! Jeg har jo Sort paa Hvidt for at
han er død!

Silvio.

Dg hvis han virkelig levede og var her, saa vilde han dog komme for seent.

Credie Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio.

Det er ikke smukt af Dem, mine Herrer, at lade en stakkels Karl løbe med Viimstangen. Skikkelige Folk bære sig ikke saadan ad.

Speranza.

Hvad Pokker er der nu iveien igjen?

Trifolio.

At binde mig paa Urmet, at min Herre er død!

Speranza.

Binde paa Urmet —

Trifolio.

Signor Federigo Rasponi er jo dernede, frisk og munter som en Fisk. Han vil gjøre Dem et Besøg, hvis De tillader.

Speranza.

Federigo?

Trifolio.

Federigo.

Speranza.

Rasponi?

Trifolio.

Rasponi.

Speranza.

Fra Turin?

Trifolio.

Fra Turin.

Speranza.

Hør, min Søn, gaa i en Daarkiste, der hører
Hans hjemme.

Trifolio.

Nu skulde da ogsaa — Om Forladelse, men De
kan bringe en Helgen til at bande. Han er hernede,
saa levende som mulig, og at han ikke er nogen
Aand, det kan det Fodspor bevidne, jeg var nede og
hentedede mig.

Speranza.

Men i Pokkers Navn! lad ham komme op, denne
fra de Døde Opstandne.

Trifolio.

At han har været død og er staaet op igjen,
det kan gjerne være; men at han nu lever, det skal
De see med Deres egne Dine, og saa skal De skamme
Dem ved at De paa en saa malhonnet Maade har
beegnet en ærlig Karl fra Bergamo. (Til Emeraldina.)
Vi tales ved siden, min Deilige. (Gaaer.)

Clementine (sagte til Silvio.)

Min Gud, hvis han levede!

Silvio (sagte til Clementine.)

Bær kun rolig, min Clementine! Du er Min,
komme hvad der vil!

Doctoren.

Det er sagten's Bedrageri!

Roberta.

Jeg har kjendt Rasponi, og skal sige Dem om
det er ham.

Fjerde Scene.

Beatrice (i Mandsskader.) De Forrige.

Beatrice.

Signor Speranza! Deres artige Breve passer aldeles ikke til Deres Opførsel imod mig. Jeg sender min Tjener til Dem, for at lade mig melde, og De lader mig vente en halv Time under aaben Himmel.

Speranza.

Om Forladelse — om Forladelse! Men hvem er De, min Herre.

Beatrice.

Federigo Rasponi fra Turin, til Deres Tjeneste.

(Alle forbauses).

Roberto (affides).

Min Gud! Det er jo Beatrice, Rasponis Søster.

Speranza.

Jeg er ude af mig selv af Forbauselse. — Man har skrevet mig til, at De var død.

Beatrice.

Jeg veed det. Man har fortalt, at jeg var faldet i en Duel. Men jeg blev kun ubetydeligt saaret, og De vil see af disse Breve fra Dem selv og af dette Creditiv, at der ikke kan være Tale om nogen Forveksling. (Hun giver Speranza nogle Breve, som han gennemlæser.)

Clementine (til Silvio).

Vi ere fortabte!

Silvio (til Clementine).

Hellere miste Livet, end miste Dem!

Beatrice (som bliver Roberto vaer. Affides).

Roberto her? Han kjender mig! (Søtt.) Ei, jeg synes jeg skulde kjende Dem. (Affides.) For Guds Skyld, forraad mig ikke, De skal faae Alt at vide. See her (giver ham en Pung.) Men Land for Tunge!

Roberto (affides til Beatrice).

Bær De bare rolig. Jeg forstaaer en halvqvædet Bije.

Speranza.

Alt dette er rigtigt. Det var en Aftale, at Hr. Rasponi skulde bringe mig disse Breve, og saa kan der vel ikke være nogen Tvivl om, at De er den virkelige Rasponi.

Beatrice.

Nei, og naar De endnu skulde tvivle, saa er Signor Roberto her, han kjender mig godt.

Roberto.

Ja, jeg kan bevidne, at den Herre virkelig er Federigo Rasponi fra Turin. (Affides.) En Pung med Ducater for et simpelt Fornavn er dog ret godt betalt.

Speranza.

Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, at De virkelig er Den, De udgiver Dem for. Nu, min kjære Signor Rasponi, det glæder mig hjerteligt, at De er sluppen saa godt.

Clementine (affides).

Min Gud! Hvad Ende skal det tage!

Speranza.

Ikke sandt, Doctor; han kom i det rette Dieblif førend det var for seent.

Doctoren.

Han maatte hellere blevet borte.

Beatrice (vegende paa Clementine).

Hvem er den unge Dame?

Speranza.

Min Datter Clementine.

Beatrice.

Som De har bestemt for mig?

Speranza.

Ja, Signor! (Affides.) Nu staaer jeg der i en skjønne Forlegenhed.

Beatrice.

Tillad mig, Signora, at forsikre Dem om min Hengivenhed!

Clementine (solbt).

Min Herre — jeg veed ikke —

Beatrice (til Speranza.)

Modtagelsen er just ikke den varmeste.

Speranza.

Det maa De ikke regne — den første Gang hun seer Dem. — Hun er saa undseelig.

Beatrice (vegende paa Silvio).

Og denne Herre er formodentlig en Paarørende?

Speranza (forlegen).

Ja vist — en Paarørende!

Silvio.

Nei, Signor, ikke en Paarørende, men Frosken Clementines Forlovede.

Doctoren (affides til Silvio).

Retsaa! Viis Du er en Mand ... men ingen Overilelse!

Beatrice,

Hendes Forlovede! Og jeg da?

Speranza.

Saa sagte! Jeg skal sige Dem det Hele. Min kjære Signor Rasponi, ved Efterretningen om Deres Død lovede jeg Herr Silvio min Datter. Men det har Intet endnu paa sig; De er ikke død, jeg holder mit Ord, og De har den første Ret til min Datters Haand. Ja, Signor Silvio, jeg kan ikke hjælpe Dem, De veed hvad jeg har sagt, og De har ingen Grund til at beklage Dem over mig.

Silvio.

Men Signor Rasponi vil dog vel ikke tage En til Kone, der allerede har skjænket en Anden sit Hjerte.

Beatrice.

Na, jeg er ikke saa noieseende; jeg tager hende alligevel.

Doctoren (affides).

Han er paa Moden, kan man høre.

Silvio.

Kort og godt, Signor! De er kommen for seent. Signora Clementine tilhører mig, og jeg affaaer hende ikke. Veien til hende fører kun over mit Liig. De veed nu, hvad De har at rette Dem efter. (Gaaer).

Doctoren.

Ja, min gode Herre. Lovene tale tydeligt: Prior in tempore, potior in jure. Det kan De ogsaa rette Dem efter, Signor Speranza. (Gaaer).

Beatrice.

Og hvad siger De, skønne Dame?

Clementine.

Jeg siger, at De er kommen her til min Dval.
(Gaaer).

Semte Scene.

Speranza, Beatrice og Roberto; siden Speranzas Tjener.

Speranza (vil ile efter sin Datter).

Hvad, Din Taske, hvad siger Du?

Beatrice.

Bliv, Herr Speranza! Det gjør mig ondt for hende; men De kan være rolig for, at hun snart vil tale i en anden Tone. Lad os imidlertid faae Rede paa vort Mellemværende, De veed, at det er meest for den Sags Skyld jeg er kommen til Benedig.

Speranza.

Alt er i Orden, og Pengene med Regnskabet til Deres Tjeneste.

Beatrice.

Det er godt; men det kan ellers beroe til imorgen. Vil De imidlertid give mig hundrede Dukater, vil jeg være Dem takskyldig. Jeg har givet mine constante Penge ud paa Reisen.

Speranza.

Med den største Fornøielse. Saasnart min Kasserer kommer hjem, skal jeg sende Dem Pengene. De boer vel hos vor Ven Roberto?

Beatrice.

Naturligviis.

En Tjener (kommer).

Hr. Speranza, en Fremmed er ovre i Contoiret og ønsker at tale med Herren.

Speranza.

Nu skal jeg komme. De undskylder vel, min
Kjære? (Tjeneren gaaer).

Beatrice.

Blot ingen Complimenter!

Speranza.

Roberto, Han sørger jo nok for, at vor unge
Ven faaer det godt og beqvemt; Herren hører jo nu
til Familien. (Gaaer).

Sjette Scene.

Beatrice og Roberto.

Roberto.

Men sig mig, Signora —

Beatrice.

Iys! For Guds Skyld forsigtig! De skal faae
Alt at vide. Min Broder besandt sig paa Landet
sammen med endeel unge Mennesker, og blandt dem
min Forlovede Florindo Aretusi. En Dag opstod
der en bitter Strid ved Bordet; det gik saavidt, at
de traf Kaarden og min arme Broder blev liggende
død paa Stedet. Ingen veed, hvem der var Drabs-
manden; men af Frygt for retslig Undersøgelse flyg-
tede de fleste, blandt dem min stakkels Florindo. Min
Broders Tab smertede mig dybt, men min Kjærlighed
til Florindo har overvundet alle Hensyn og jeg er
reist efter ham hertil Venedig, hvor han skal opholde
sig. Speranza har mange Penge i Hænderne fra
min Broder, jeg er hans eneste Arving, og for at
han ikke skal gjøre Bansfeligheder ved at udlevere

dem, har jeg paataget mig min Broders Skikkelse. Det er saameget mere nødvendigt at jeg faaer en Sum udbetalt som jeg formoder, at Florindo er blottet for Penge.

Roberto.

Ah nu forstaaer jeg! — De er en kjæf Pige; men jeg er bange for at De udsætter Dem for mange Forlegenheder. De kan imidlertid stole paa min Tausshed.

Beatrice.

Det veed jeg, og det skal heller ikke være til Deres Skade. Lad os nu gaae hjem til Deres Gjæstgiversted.

Roberto.

Hvor er Deres Tjener?

Beatrice.

Han venter mig nedenfor paa Torvet.

Roberto.

Hvor er De kommen til det Løsskehoved?

Beatrice.

Underveis. Han er en besynderlig Blanding af Enfoldighed og Forstand; men jeg troer, at han er ærlig og tro. — Skal vi gaae?

Roberto.

Som De behager.

(De gaae).

Hyvende Scene.

En Gade med et Gjæstgiveri.

Trifolio (alene).

Det er min Sjæl en Skam at man skal vente

saa længe! Jeg holder det snart ikke mere ud. Hos min nuværende Herre faaer man ikke meget at spise, og det man faaer maa man vente syv Lange og syv Brede efter. Det er nu Middag, men i min Mave har der været Middag for to Timer siden. Andre Reisende tage strax ind i et Gjæstgiversted, men min Herre, han lader Kuffert og Bagage blive paa Posthuset, gjør Visiter og bekymrer sig ikke om en stakkels sulten Tjener. Det hedder vel nok, at man skal tjene sin Herre redeligt og villigt — men man skulde ogsaa fortælle Herrerne, at de skulde have lidt mere Menneskekjærlighed for deres Tjenere. Her er et Bærtshuus — o, hvor det lugter deiligt derfra som fra Ægyptens Kjødgryder. Jeg kunde have Lyst til at gaae derind! Men naar min Herre nu søger mig? Saa er det hans egen Skyld at han ikke finder mig her, hvorfor lader han mig staae her for Lud og koldt Vand. — Au! der er en fordømt Hindring, som jeg ikke har tænkt paa. Jeg har ikke en Skilling, mine Lommer ere ligesaa tomme som min Mave; det kommer der af at tjene for sit Brød. Jeg vil meget hellere være Millionair, men det er saa vanskeligt at lære den Profession.

Ottende Scene.

Florindo med en **Karl**, der bærer en Kuffert paa Skulderen.

Trifolio.

Karlen.

Holdt, Herre, jeg kan ikke aarke mere; den Kuffert er mig for tung.

Florindo.

Her er et Gjæstgiversted; de Par Skridt kan I vel gaae.

Karlen.

Nei, ikke et Skridt! Hjælp! eller jeg lader Rufferten falde.

Florindo.

I er da en forfærdelig Stakkel! (Han hjælper Karlen Rufferten ned).

Trifolio (affides).

Her er Noget at fortjene. (Høit) Skal jeg hjælpe Herren?

Florindo.

Ja, min Ven, hjælp at bære denne Ruffert ind i Gjæstgiverstedet.

Trifolio.

Gjerne. (Til Karlen.) Bæk der! (Han tager Rufferten paa Skulderen.) Den er jo en reen Bisk. (Han gaaer med Rufferten ind i Gjæstgiverstedet).

Florindo (til Karlen).

Der kan I see, hvordan man skal bære sig ad.

Karlen.

Det er ikke min Skyld, at jeg er saa svag. Jeg er Son af en anseet Mand.

Florindo.

Saa? Hvem var da Jeres Fader.

Karlen.

Min Fader? Han var Studedriver.

Florindo.

Torst! (Han vil gaae ind i Gjæstgiverstedet).

Karlen.

Heida! Herren glemte nok at betale.

Florindo (giver ham Noget).

Der!

Karlen.

Maa jeg bede om mere.

Florindo.

Vil I have endnu mere for de Par Skridt?

Karlen.

Jeg har ikke talt Skridtene. Betal mig.

Florindo.

Der har I lidt til.

Karlen.

Jeg maa ha' mere.

Florindo (giver ham et Dreſſigen.)

Gaa Fanden ivold!

Karlen.

Nu er jeg fornøiet. Herren taler med Raison.

(Gaaer).

Niende Scene.

Florindo. Trifolio.

Trifolio.

Nu er Kufferten besørget; den er oppe paa Herrens Bærelse.

Florindo.

Hvad er det for et Gæstgiversted?

Trifolio.

Øpperligt, Signor! Smukke Bærelser, gode Senge og et Kjøkken, hvorfra det lugter saa rart, at Hjertet

hopper i Livet derover. Jeg har talt med Opvar-
teren, De skal blive betjent som en Konge.

Florindo.

Hvad er egentlig din Haandtering, min Ven?

Trifolio.

Tjener, til Herrens Tjeneste.

Florindo.

Her fra Benedig?

Trifolio.

Nei fra Bergamo.

Florindo.

Har Du nu nogen Herre?

Trifolio.

Nu — nei, nu har jeg ingen.

Florindo.

Du er altsaa uden Herre?

Trifolio.

Ja, det kan Herren jo see. (Affides.) Min Herre
er ikke her — jeg lyver altsaa ikke.

Florindo.

Vil Du tjene hos mig?

Trifolio.

Hos Dem? O ja, hvorfor ikke. (Affides.) Naar
jeg kan faae det bedre, sadler jeg gjerne om.

Florindo.

Idetmindste saalange som jeg opholder mig her
i Benedig.

Trifolio.

Men hvormeget vil De give mig i Løn?

Florindo.

Hvad forlanger Du?

Trifolio.

Min forrige Herre gav mig en Dufat maanedlig
og Kofteen.

Florindo.

Det vil jeg ogsaa give Dig.

Trifolio.

Men De maa lægge lidt til.

Florindo.

Hvormeget vil Du da have til?

Trifolio.

Daglig et Par Skilling til Snuus tobak.

Florindo.

Snuser Du da?

Trifolio.

Nei; men jeg har isinde at lægge mig derefter.

Florindo.

Ja, ja, det skal vi nok komme ud af.

Trifolio.

Godt, saa bliver jeg hos Dem.

Florindo.

Jeg gad dog nok see nogle Attestier om Din Opførsel.

Trifolio.

Saa maa De uleilige Dem til Bergamo. Der
kan Enhver siige Dem hvem jeg er.

Florindo.

Har Du ingen Bekjendte her i Venedig?

Trifolio.

Nei, jeg er først ankommen hertil imorges.

Florindo.

Du lader til at være en ærlig Karl. Jeg vil
forsøge det med Dig.

Trifolio.

Gjør det; Herren vil ikke fortryde det.

Florindo.

Hør nu, der en Daler; gaa hen paa Posthuset, see om der er Breve til Florindo Aretusi, og kom snart igjen.

Trifolio.

Skal see. Men saa bestiller Herren vel Middagsmad?

Florindo.

Ja, det skal jeg nok sørge for. (Afsides.) En pudsig Patron!

(Gaaer ind i Gjæstgiverstedet).

Tiende Scene.

Trifolio; derefter Beatrice og Roberto.

Trifolio.

To Skilling om Dagen — lad mig see det gjør over en Lire om Maanedens. Det er heller ikke sandt, at min anden Herre giver mig en Dukat om Maanedens, jeg faaer kun tre Lirer af ham. Og saa lader denne Herr Turiner sig slet ikke see. Han er en Nar, et Mælkebrodsansigt, der hverken har Skjæg eller Forstand! Ja, nu kan han gjerne blive borte saa længe han vil; nu vil jeg skynde mig paa Posthuset for den anden.

(Vil gaae; men møder Beatrice).

Beatrice.

Det er smukt, paa denne Maade venter Du paa mig!

Trifolio.

Jeg er her. Jeg venter paa Dem.

Beatrice.

Men hvorfor blev Du ikke staaende, hvor jeg forlod Dig?

Trifolio.

Jeg gif bare en lille Spadseertour, for at fordrive Sulten.

Beatrice.

Gaa nu paa Posthuset, og hent mig min Kuffert.

Roberto.

Her skal Din Herre bo; Du kan ikke tage feil.

Trifolio (affides.)

Død og Plage — der boer jo ogsaa min anden Herre.

Beatrice.

Skynd Dig nu! Vi lidt! — Spørg om der er Breve til mig . . . eller rettere: spørg om der er Breve til Federico Rasponi og til Beatrice Rasponi, min Søster. Hun er bleven syg undervejs, og maaskee er der ogsaa Breve til hende — forstaaer Du mig?

Trifolio.

Jo, Signor! (Affides.) Der sidder jeg net i det.

Roberto (affides til Beatrice).

Men hvordan kan De vente Breve under Deres virkelige og under Deres opdigtede Navn?

Beatrice (affides).

Jeg har paalagt en tro Tjener, som er indviet i Hemmeligheden, at skrive mig til; men jeg veed ikke under hvilket Navn han vil gjøre det. Kom ind med, saa skal jeg fortælle Dem det Hele. (Til Trifolio.) See nu at Du skynder Dig. Jeg skal vente Dig her i Gæstgiverstedet.

(Gaaer ind).

Trifolio (holder Roberto tilbage).

De er altsaa Barten? Jeg recommanderer mig.

Roberto.

Gjør blot sine Sager godt, saa skal Han faae
noget Godt at spise. (Gaaer ind).

Elleve Scene.

Trifolio; derefter Silvio.

Trifolio.

Naa, det er morsomt! Hvor mange gives der
ikke, som søge een Herre, og jeg har hele to. Men
hvordan Fanden skal jeg nu bære mig ad? Jeg kan
jo ikke tjene to paa eengang. — Hvorfor ikke? Naar
jeg tjener Begge to, faaer jeg dobbelt Lon og dob-
belt at spise. Og naar de faaer det at vide, hvad
taber jeg derved? Intet. Jager den Ene mig paa
Porten, bliver jeg hos den Anden, og jager den An-
den mig paa Porten, bliver jeg hos den Ene. Saa
sandt jeg er en ærlig Karl vil jeg forsøge det, om
det kun skulde vare en eneste Dag. Hurra! Nu løber
jeg paa Posten for begge mine Herrer. (Vil løbe ud).

Silvio (kommer).

Der er jo Rasponis Tjener. — Et Ord, min Ven.

Trifolio.

Signor!

Silvio.

Hvor er Hans Herre?

Trifolio.

Min Herre? Han er her i Gjæstgiverstedet.

Silvio.

Sig til ham, at jeg vil tale med ham. Er han
en Mand af Værd, vil han ikke lade mig vente.

Trifolio.

Men min kjære Herre —

Silvio.

Skynd sig —

Trifolio.

Men jeg maa sige Dem, at min Herre —

Silvio.

Ingen Indvendinger — eller —

Trifolio.

Hvem af dem mener De?

Silvio.

Afsted med Dig eller der vanker Brygl.

Trifolio (affides).

Jeg veed af Ingenting. Jeg sender ham den
første af mine Herrer, jeg træffer paa. (Gaaer).

Tolste Scene.

Silvio; derefter Florindo og Trifolio.

Silvio.

Nei, det skal ikke siges om mig, at jeg lader en
Medbeiler ustraffet gjøre Fordring paa min Elskede.
Er Rasponi eengang sluppen for Døden, saa haaber
jeg, ikke det skal skee anden Gang. Men der kommer
Nogen fra Gjæstgiverstedet. Hvem er det? Han
kommer meget ubeleiligt.

(Han gaaer over paa den anden Side af Scenen).

Trifolio (vegende paa Silvio).

Seer De, det er den Herre, som er saa bister.

Florindo.

Jeg kjender ham ikke; hvad vil han mig?

Trifolio.

Det veed jeg ikke. Nu vil jeg gaae paa Posthuset. (Affides) Jeg hader Riv og Trætte som Pesten.

(Gaaer.)

Silvio (affides).

Og Rasponi, som ikke kommer.

Florindo.

Jeg vil dog vide, hvad han vil. — Min Herre, De har nok ønsket at tale med mig.

Silvio.

Jeg? — Jeg har jo slet ikke den Ære at kjende Dem.

Florindo.

Og dog sagde Tjeneren, at De vilde tale med mig.

Silvio.

Saa har han ikke ret forstaaet mig. Jeg sagde, at jeg vilde tale med hans Herre.

Florindo.

Men jeg er jo hans Herre.

Silvio.

Er De hans Herre?

Florindo.

Ja.

Silvio.

Saa beder jeg om Forladelse. Enten er der

stor Lighed mellem Deres Tjener og en Anden, som jeg traf imorges, eller han tjener hos en anden Person.

Florindo.

Som jeg siger Dem, han tjener hos mig.

Silvio.

J saa Fald maa jeg endnu engang bede Dem om Forladelse.

Florindo.

Det har Intet at sige. Man kan let tage fejl.

Silvio.

Er De fremmed her, Signor?

Florindo.

Ja, fra Turin.

Silvio.

Fra Turin? Saa kjender De maaskee ham jeg netop vilde tale med — Federigo Rasponi?

Florindo.

Han er jo død.

Silvio.

Nei, desværre er han ikke død. Enhver troede det, men idag er han til min Ulykke kommen her til Benedig, for at røve mig min Brud.

Florindo.

Federigo Rasponi. Jeg forsikkrer Dem, han er død.

Silvio.

Jeg forsikkrer Dem, at han lever og er ligesaa rask som En af os.

Florindo (affbes).

Han lever! Gud ske Lov! Min Flugt var altsaa overflødig.

Silvio.

Han skal logere i dette Gjæstgiversted.

Florindo.

Endnu har jeg ikke seet ham. Man sagde mig, at der ikke var en eneste Fremmed her.

Silvio.

Han er maaskee taget et andet Sted hen. Naar De træffer ham, saa raad ham til, at opgive enhver Tanke om dette Giftermaal. Mit Navn er Silvio Lombardi, og jeg beder Dem endnu engang om Forladelse at jeg har gjort Dem Uleilighed. Tør jeg udbede mig Deres Navn?

Florindo.

Drazi Ardenti.

Silvio.

Farvel, Signor Ardenti!

Trettende Scene.

Florindo (alene).

Det er nok bedst at jeg skjuler mit rette Navn. Det er næsten ubegribeligt, at han ikke er død; han fik jo et Stod gennem Brystet. Men efter hvad jeg har hørt kan jeg ikke tvivle, og jeg takker Gud at han er frelst. Jeg maa nu tilbage til Turin, for at trøste min elskede Beatrice.

Hjortende Scene.

Trifolio med en Drager, som bærer Beatrices Kuffert; **Florindo**.

(Trifolio klemmer ind med Drageren, men da han seer Florindo, lader han ham gaae nogle Skridt tilbage.)

Trifolio.

Hurtig, kom med mig! — For Ganden, der er min anden Herre. Tilbage, Kammerat, vent mig henne paa Hjørnet.

(Drageren gaaer tilbage.)

Florindo.

Ja, der er ikke Andet for — jeg maa vende tilbage til Turin.

Trifolio.

Her er jeg igjen, Herre.

Florindo.

Trifolio, vil Du reise med til Turin?

Trifolio.

Naar?

Florindo.

Strax.

Trifolio.

Uden at spise til Middag?

Florindo.

Nei, vi spise forst; saa reise vi.

Trifolio.

Saa skal jeg overveie den Ting mens jeg spiser.

Florindo.

Har Du været paa Posthuset?

Trifolio.

Ja.

Florindo.

Har Du Breve til mig?

Trifolio.

Ja.

Florindo.

Hvor har Du dem? Kom med dem.

Trifolio.

Strag. (Han tager tre Breve op af Lommen. Affides.)
Død og Plage! Her er de mellem hinanden; nu veed
jeg ikke hvilke der er til Ene og hvilke til den Anden.
Jeg kan ikke læse mig det til.

Florindo (som i Tanker er gaaet frem og tilbage)

Naa hvad bliver det til?

Trifolio.

Strag, Herre. (Affides.) Her sidder jeg net i det.
(Høit.) Seer De, Herre, her er tre Breve, men de
er ikke alle til Dem. Jeg traf undervejs en gammel
Bekjendt; jeg sagde ham, at jeg gif paa Posthuset,
og saa bad han mig spørge om der ikke var Breve
til hans Herre. Jeg troer, der er et imellem dem
til ham; men da jeg ikke kan læse, saa veed jeg ikke
hvilket det er.

Florindo.

Saa giv mig dem, jeg skal sige Dig hvad det
er for et.

Trifolio.

Bærsgo'! Det er mig altid en Plaiſeer at tjene
en god Ven.

Florindo.

Hvad ſeer jeg! Et Brev til Beatrice Rasponi!
Beatrice Rasponi i Venedig.

Trifolio.

Har De nu fundet Brevet til min Kammerat.

Florindo.

Hvem er den Kammerat?

Trifolio.

En Tjener — han hedder — ja han hedder
Pasqual.

Florindo.

Hos hvem tjener han?

Trifolio.

Det veed jeg ikke.

Florindo.

Men naar han har bedt Dig at spørge om Breve
til hans Herre, saa har han vel sagt Dig sin Herres
Navn.

Trifolio.

Naturligviis. (Affides.) Nu, der forløb jeg mig
igjen.

Florindo.

Nu, hvem var det saa?

Trifolio.

Jeg — jeg kan ikke mere huske det.

Florindo.

Hvad for Noget —

Trifolio.

Han skrev det op paa et Stykke Papiir.

Florindo.

Og hvor er det Papiir?

Trifolio.

Jeg har glemt det paa Posthuset. (Affides.) Jeg
lyver mig dog nok ud deraf.

Florindo.

Hvor boer denne Pasqual?

Trifolio.

Det veed jeg ikke.

Florindo.

Du veed det ikke? Men hvorledes kan Du saa give ham Brevet. Jeg troer Du er aslave!

Trifolio.

Han sagde, at han vilde møde mig paa Torvet.

Florindo (affides.)

Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke derom.

Trifolio (affides.)

Det slap jeg godt fra. (Gæit.) Maa jeg saa bede om Brevet; jeg vil see om jeg kan finde Pasqual.

Florindo.

Nei, jeg vil først læse det.

Trifolio.

Gud bevares! Det maa De ikke gjøre. Der er svær Straf paa at aabne andre Folks Breve.

Florindo.

Det gjør Intet, det er til en Person, jeg kjender meget noie. (Han luffer op.)

Trifolio.

Han gjør ikke mange Complimenter.

Florindo (læser.)

„Froken! Deres hurtige Afreise er nu bekjendt. Man veed, at De har forladt Turin i Mandssklæder, for at følge efter Florindo, hvis Ufskyldighed nu er

saar godt som anerkjendt. Saasnart jeg erfare noget Nyt af Vigtighed, skal jeg ikke undlade at skrive.

Deres tro Tjener
Tognino."

Trisolio. (af sides.)

Han forskaffer mig der bestemt en Portion Brygl ved at brække Brevet.

Florindo (af sides.)

Hvad seer jeg! Beatrice har fulgt efter mig i Mandsskæder, og er her i Benedig! O, den kjære Pige, hvor hun elsker mig! Naar jeg nu blot kunde finde hende. (Gæit) Skynd Dig, Trisolio, seer til at Du kan finde Pasqual og bring ham til mig. I skal begge faae en god Drillestilling.

Trisolio.

Giv mig nu Brevet, Herre; jeg vil seer om jeg kan træffe ham.

Florindo.

Der er det; — gjør Dit Bedste; den Sag er mig af største Vigtighed.

Trisolio.

Men det er aabent. Hvad skal jeg nu sige hvordan det er gaaet til? Det er en slem Historie.

Florindo.

10x Na, Du kan nok finde paa et Paastud. Du kan sige, det er skeet ved en Misforstaaelse, og at Ingen har læst det. Skynd Dig nu bort og faae fat paa Pasqual. (Af sides.) Beatrice og Frederico i Benedig! Hvis hendes Broder træffer hende, er hun ulykkelig, og han vil da aldrig give sit Minde til vort Gistermaal.

(Gaaer.)

Femtende Scene.

Trifolio. (Derefter) Drageren med Rufferten.

Trifolio.

Der var jeg i en slem Knibe, men jeg traf mig godt ud af den. Ja, der sidder et snilt Hoved paa den Karl, har altid min Fader sagt, — Gud glæde hans Sjæl! ... Jeg skal skaffe fat paa Pasqual ... ha, ha, ha! Saa maa jeg nok krybe op til Maanen, for at finde ham ... Det Bærste er, at jeg skal bringe min anden Herre det aabne Brev. Jeg er bange der vil vanke — han er sælt hidfig. Men maaſkee kan jeg lægge det sammen igjen. (Han lægger det meget uordentligt sammen.) Bare jeg havde noget til at forsegle det med ... Der falder mig noget ind. Min Møster forseglede altid sine Breve med tygget Brød, Jeg maa dog ogsaa forsøge det. (Han tager et Stykke Hvedebrød op af Lommen.) Det fortryder mig at jeg skal tage det Brød dertil; men derved et Intet at gjøre. (Han tygger lidt Brød, men synker det.) For Fanden! der sank jeg det. Jeg maa tykke et andet Stykke. (Som forhen.) Det er nede igjen. Naturen gaaer over Dugtelsen. (Endelig lykkes det ham med nogen Umage og han forsegler Brevet dermed.) See saa, det er meget pænt. Nu kan Ingen see at det har været aabent. Jeg er dog en Pokkers Karl. — Men jeg glemmer reent Manden med Rufferten. Heida, Kammerat, kom med Rufferten!

Drageren (med Rufferten.)

Her er jeg. Hvor skal jeg bære den hen?

Trifolio.

Ind i Gjæstgiverstedet; jeg kommer strax efter.

Sertende Scene.

Beatrice (kommer ud af Gjæstgiverstedet.) De Forrige.

Beatrice (til Trifolio.)

Er det min Kuffert?

Trifolio.

Ja, Signor!

Beatrice.

Sig til Opvarteren, at den skal sættes op paa mit Bærelse.

(Drageren gaaer ind i Gjæstgiverstedet.)

Beatrice.

Har Du været paa Posthuset.

Trifolio.

Jo, Herre.

Beatrice.

Er der ingen Breve til mig.

Trifolio.

Der er et til Herrens Søster.

Beatrice.

Godt; hvor har Du det?

Trifolio (giver ham Brevet).

Her, Herre!

Beatrice.

Det har været aabent.

Trifolio.

Aabent? Det er aldrig muligt.

Beatrice.

Ja, aabent og forseglet med Brød.

Trifolio.

Gud veed hvorledes det skulde være gaaet til.

Beatrice.

Du veed det ikke, Slubbert! Vil Du strax be-
kjende, hvem der har lukket Brevet op!

Trifolio.

Af Herre, slaa mig ikke. Vi ere Mennesker og
kan Alle feile. Paa Posthuset var der ogsaa et Brev
til mig; jeg kjender ikke godt Bogstaver, og af For-
seelse brak jeg derfor Deres Brev istedetfor mit.

Beatrice.

Naar det ikke er Andet, har det ikke meget at
betyde.

Trifolio.

Det er saa sandt som at jeg er en ærlig Karl.

Beatrice.

Har Du læst Brevet? Veed Du hvad der staaer
deri?

Trifolio.

Nei, ikke det Mindste; det er saadan en utyde-
lig Haand.

Beatrice.

Har Du viist det til nogen Anden.

Trifolio.

Hvor kan dog Herren troe Sligt! Der er ikke
en Moderssjael, der har seet det.

Beatrice (læser Brevet sagte; affides).

Tognino er et tro Menneske. Jeg skylder ham
stor Forbindtlighed. (Høit.) See nu til om min Ruf=

jert er i Behold. (Giver ham en Nøgle.) Her har Du Nøglen, på mine Klæder ud. Naar jeg kommer tilbage, skal vi spise. (Aftræder.) Jeg maa dog see, hvor Speranza bliver af med Pengene. (Gaaer.)

Sjttende Scene.

Trifolio; derefter Speranza.

Trifolio.

Jeg er dog en heel Karl, saadan jeg forstaaer at snoe mig. Min Fader har dog Ære af sin Søn, jeg er bestemt hundrede Daler mere værd end ellers.

Speranza (kommer).

Siig mig, min Ven, er Hans Herre hjemme?

Trifolio.

Nei.

Speranza.

Han kommer vel snart hjem?

Trifolio.

Ja, jeg troer det.

Speranza.

Fly ham denne Pung, naar han kommer tilbage. Der er hundrede Dukater deri. Jeg har ikke Tid til at opholde mig. Adieu! (Gaaer.)

Trifolio.

Heida! Siig mig engang! — Borte er han. Det Ansigt forekom mig bekendt; men han sagde mig jo ikke hvem af mine Herrer der skulde have Pengene.

Attende Scene.

Trifolio. Florindo.

Florindo.

Naa, har Du truffet Pasqual?

Trifolio.

Nei, Herre; men jeg har truffet en Anden, der har givet mig denne Pung med hundrede Dukater.

Florindo.

Hundrede Dukater! Hvad skal det betyde?

Trifolio.

Siig mig oprigtig, Herre, venter De Penge nogensteds fra?

Florindo.

Ja, fra en Kjobmand til hvem jeg netop har afgivet et Creditiv.

Trifolio.

Saa tilhører vel disse Penge Dem?

Florindo.

Hvad sagde den Mand, som Du fik dem af?

Trifolio.

Han sagde, at jeg skulde give dem til min Herre.

Florindo.

Saa er det jo mig. Er jeg ikke Din Herre, Løsskehoved? (Han putter Pungen til sig.)

Trifolio (affødes).

Ja det er sandt, han veed ikke af min anden Herre.

Florindo.

Sagde han ikke sit Navn?

Trifolio.

Nei, det forekom mig, at jeg havde seet hans Ansigt før.

Florindo.

Det har sikkert været Kjøbmand Urbili, til hvem jeg er anbefalet.

Trifolio.

Ja, det har nok været ham.

Florindo.

Gorglem ikke Pasqual.

Trifolio.

Naar vi har spist, skal jeg see til at træffe ham.

Florindo.

Vi vil altsaa see, om vi kan faae Noget at spise.

(Han gaaer ind i Gjæstgiverstebet).

Trifolio.

Jeg har dog Lykken med mig! At jeg accurat skulde give Pengene til den, der skulde have dem!

Jeg har virkelig fortjent min Middagsmad.

(Han gaaer ind i Gjæstgiverstebet).

Mittende Scene.

Et Bærelse i Speranzas Hus.

Speranza og Clementine; derefter Smeraldina.

Speranza.

Det bliver nu engang derved; Rasponi skal og maa blive Din Mand. Jeg har givet ham mit Ord og er intet Barn.

Clementine.

Kjære Fader! hvort kan De dog —

Speranza.

Sniksnak! Du gjorde jo slet ingen Indvendinger, da jeg sagde Dig, at Rasponi anholdt om Din Haand. Dengang skulde Du luffet Munden op, nu er det for seent.

Clementine.

Af Lydighed og Erbødighed sagde jeg Intet.

Speranza.

Sorg nu for, at Du nu viser den samme Lydighed og Erbødighed.

Clementine.

Jeg kan ikke, Fader.

Speranza.

Ikke? Hvorfor ikke?

Clementine.

Denne Rasponi er mig forhadet.

Speranza.

Skal jeg sige Dig, hvordan Du skal bære Dig ad, for at han kan gefalde Dig?

Clementine.

Det gad jeg nok vide?

Speranza.

Glem Silvio, saa vil Du nok see, at han gefalder Dig?

Clementine.

Jeg kan aldrig glemme Silvio, og min Kjærlighed for ham har vundet endnu større Styrke ved Deres eget Samtykke.

Speranza (affides).

Staffels Barn! jeg beklager hende. (Gøit.) Man maa gjøre en Dyd af Nødvendigheden.

Clementine.

Kjære Fader! mit Hjerte er nærved at bryde....

Smeraldina (kommer).

Herr Rasponi er her og vil gjerne tale med Herren.

Speranza.

Lad ham komme ind.

Clementine.

O min Gud, hvilken Qual! (Gunn græder).

Smeraldina.

Herre Gud, hvorfor græder De, Signora. Det er dog saadant et vakkert og pænt Menneske, denne Herr Rasponi. Naar en sliq Lykke var mig beskjaeret, kan De troe at jeg vilde lee af alle Kræfter.

(Gaaer).

Speranza.

Hør nu op med den Flaaben, Barn; det bliver nok godt.

Clementine.

De har godt ved at tale, Fader! Det er mig det gaaer ud over.

Tjovende Scene.

Beatrice. De Forrige.

Beatrice.

Tjener, Herr Speranza!

Speranza.

Tjener igjen! De har vel faaet De hundrede Dufater.

Beatrice.

Jeg? Nei!

Speranza.

Jeg har nylig givet dem til Deres Tjener. De sagde jo, at han var en ærlig Karl.

Beatrice.

Saa er der ingen Fare paaferde. Jeg har endnu ikke talt med ham, og jeg faaer dem nok naar jeg kommer hjem. (Sagte til Speranza.) Men hvad fattes Signora Clementine, hun har nok grædt,

Speranza (sagte til Beatrice).

De maa have lidt Overhørenhed med hende. Efterretningen om Deres Død er Skyld i hele Ulykken; med Tiden kommer hun sig nok.

Beatrice (sagte).

Beed De hvad, Hr. Speranza; lad mig et Dødblik ene med hende; jeg tænker nok at jeg skal faae hende til at sætte et mildere Ansigt op.

Speranza (sagte).

Ja, see om De kan; men jeg er bange for det hjælper ikke. Jeg kommer om lidt tilbage. (Høit) Bliv her lidt, Clementine, og hold Din tilkommende Mand med Selskab. Jeg kommer strax igjen. (Sagte.) Lad nu være at suurmule, horer Du!

Een og tyvende Scene.

Beatrice og Clementine.

Beatrice.

Naa, Signora Clementine! Endnu saa bedrøvet.

Clementine.

Befri mig for Deres Nærværelse — jeg beder Dem.

Beatrice.

Kan De være saa streng mod Deres tilkommende Mand?

Clementine.

Kan man end tvinge mig med Magt til dette Giftermaal, saa kan dog Ingen tvinge mig til at skjænke Dem mit Hjerter.

Beatrice.

De er nu vred paa mig; men jeg skal nok forstaae at formilde Dem.

Clementine.

Dertil er De ikke istand; De er mig en Afsty, og vil altid være det.

Beatrice.

Dersom De kjendte mig, vilde De tale anderledes.

Clementine.

Jo, jeg kjender Dem kun altfor godt; De er min Hoes Forstyrer.

Beatrice.

Jeg veed dog eet Middel til at berolige Dem, til at forsoner Dem med mig.

Clementine.

Nei, aldrig i Evighed! Ethvert Forsøg er forgæves.

Beatrice.

Hvis jeg nu betroede Dem en Hemmelighed, Signora.

Clementine.

Gjør Dem ingen Uleilighed; behold den hos Dem selv.

Beatrice.

Deres Strengthed berøver mig enhver Leilighed til at gjøre Dem lykkelig.

Clementine.

De kan kun gjøre mig ulykkelig.

Beatrice.

De feiler; og for at overbevise Dem, vil jeg være oprigtig. Jeg vil ligesaa lidt ægte Dem som De mig; har De skjænket Deres Hjerte til en Anden, saa er det samme Tilfældet med mig.

Clementine.

Er det muligt? O, nu begynder De at behage mig.

Beatrice.

Sagde jeg ikke, at jeg nok vidste et Middel til at trøste Dem.

Clementine.

Men De driver vel Gjæk med mig?

Beatrice.

Nei, Signora, det er mit fulde Alvor; jeg taler aabenhjertigt med Dem; og naar De vil love mig Taushed, vil jeg aabenbare Dem en Hemmelighed, som aldeles vil berolige Dem.

Clementine.

Det lover jeg Dem; ikke et Menneske skal faae det at vide.

Beatrice.

Jeg er ikke Federico Rasponi, men hans Søster Beatrice.

Clementine.

Min Gud, hvad siger De, De skulde være et Fruentimmer!

Beatrice.

Ja, ligesaa vist som De selv er det.

Clementine.

Men jeg forstaaer ikke — —

Beatrice.

To Ord vil være nok til at gjøre Dem det Hele klart. Min Broder er desværre virkelig død. Min Forlovede, der, som De veed, var blandt de unge Mennesker, for hvis Raarde han faldt, flygtede, og jeg er reist efter ham i denne Forflædning. Hans Uskyldighed er nu godtgjort, og jeg haaber, at Alt vil ende til det Gode. Nu begriber De Alt, ikke sandt? men jeg stoler paa Deres Taushed. Forstjellige Gensyn byde, at jeg endnu ikke aabenbarer for Nogen hvem jeg er, og jeg havde heller ikke gjort det for Dem, dersom det ikke havde gjort mig ondt at see Dem lide, og dersom jeg ikke meente, at De trofast vilde holde Deres Løfte.

Clementine.

Men tør jeg ikke sige det til Silvio?

Beatrice.

Nei, hverken til ham eller til nogen Anden.

Clementine.

Jeg lover Dem det.

Beatrice.

Nu er De vel ikke mere vred paa mig?

Clementine.

Hvor kan De troe; kan jeg tjene Dem, saa befal over mig.

Beatrice.

Saa befaler jeg Dem at give mig Haanden, og være min Veninde.

Clementine.

Med den største Fornoielse. Jeg tør jaagar omfavne Dem af lutter Glæde.

(Hun gjør det.)

To og tyvende Scene.

Speranza. De Forrige.

Speranza.

Het saa, det glæder mig uendeligt! Du er dog et lydigt Barn!

Beatrice.

Sagde jeg Dem ikke nok, at jeg skulde faae hende omstemt.

Speranza.

Ja, De har udrettet meer i fire Minutter, end jeg vilde være istand til i fire Aar.

Clementine (affides).

Der er jeg i en smuk Forlegenhed.

Speranza.

Nu skal I ogsaa snart holde Bryllup.

Clementine.

Det har ingen Hast, kjære Fader!

Speranza.

J omfavnes, og kyskes maafke, og det har ingen
Hast! Ingen Baslemaner! Imorgen skal Alt være
klart.

Beatrice (til Speranza).

Men var det ikke rigtigt, at vi først fik vor Af-
regning istand?

Speranza (affides).

Han er noget mistænksom, min gode Svigersøn!
(Høit.) Na det kan være afgjort i et Par Timer.
Imorgen skal Jaordet staa.

Clementine.

Men, kjære Fader!

Speranza.

Ingen Kruseduller, Froken Datter, om jeg maa
bede. Nu er jeg kjed af al den Snaf. Jeg gaaer
nu for at underrette ham derom.

Clementine.

Min Gud — han bliver fortvivlet.

Speranza.

For Fanden! Du vil vel dog ikke giftes med to
Mænd paa eengang.

Clementine.

Det siger jeg ikke — men —

Speranza.

Dog ikke! Det var dog rart. Tjener!

(Han vil gaae.)

Beatrice.

Men Hr. Speranza.

Speranza.

J er Mand og Kone — og dermed basta!

(Gaaer.)

Clementine.

Hvad Ende vil det tage!

Beatrice.

Den bedste som jeg haaber! De maa blot vise
lidt mere Mod og Fatning. Følg mit Exempel og
tag Mands Mod og Hjerte til Dem.

(De gaaer.)

Anden Act.

En Have ved Speranzas Huus.

Første Scene.

Doctoren og Silvio.

Silvio.

Lad mig gaae, Fader!

Doctoren.

Bliv og svar mig paa hvad jeg spørger Dig om. Hvorfor træffer jeg Dig her i Speranzas Have?

Silvio.

Jeg vil tale med ham. Enten skal han holde sit Ord eller han skal give mig Satisfaction for den Fornærmelse, han har tilføiet mig.

Doctoren.

Men Sligt kan jo ikke gaae an i Speranzas eget Huus. Du er en Nar, at Du saadan lader Breden løbe afsted med Dig.

Silvio.

Hans Opførsel mod mig fortjener ingen Skaansel.

Doctoren.

Alligevel maa man ikke overile sig. Lad mig først bringe ham til Raison, saa at han indseer, hvad

der er hans Pligt og Skyldighed. Gaa et Dieblif
bort, og vent paa mig.

Silvio.

Men Fader —

Doctoren.

Ingen Snak! Jeg vil at Du skal adlyde mig.

Silvio.

Ja, men jeg siger Dem, at giver den Gamle
ikke efter, har han med mig at bestille. (Gaaer.)

Anden Scene.

Doctoren. Derefter Speranza.

Doctoren.

Den Tusentast! Men jeg beklager ham, den Staf-
fel! Jeg er bange for, at han i sin Fortvivlelse styr-
ter sig i en Ulykke.

Speranza (kommer affides).

Doctoren! Hvad vil han nu her?

Doctoren.

Urbødige Tjener, Signor Speranza!

Speranza.

Tjener igjen. Jeg var netop hjemme hos Dem,
for at tale med Dem og Deres Søn.

Doctoren.

Saa? Det er mig kjært; De vilde vel sige os,
at nu er der Intet iveien for Brylluppet mellem
Signora Clementine og min Søn?

Speranza.

Nei, ikke saa ganste; jeg kom for at sige Dem
— — (Standser.)

Doctoren.

Na, De behøver saamæn heller ikke at gjøre Undskyldninger for det som er skeet. Det gjør mig ondt, at De har været i en slem Forlegenhed. Vi ere jo gode gamle Venner.

Speranza.

Ja vist, ja vist, — men seer De, Doctor, i Betragtning af det Løfte jeg har givet Signor Rasponi. — (Han er bestandig forlegen og veed ikke hvad han skal sige.)

Doctoren.

Ja vist — han kom saa uventet, og De havde ikke Tid til at overveie, hvormeget De fornærmede mig og hele Familien.

Speranza.

Man kan ikke sige det er en Fornærmelse, naar man formedelst en ældre Forpligtelse — —

Doctoren.

Ja, ja, jeg veed nok hvad De vil sige. De meente først, at det ikke gif an, at faae Sagen til at gaae tilbage med Signor Rasponi, fordi De havde givet ham Deres Ord skriftlig; men De har siden tænkt, at Deres Løfte til os har været med Deres Jomfru Datters Samtykke.

Speranza.

Sandt nok; men —

Doctoren.

Og De veed jo, at i Giftermaalsager hedder det: Consensus, et non concubitus facit virum.

Speranza.

Jeg forstaaer ikke Latin eller Græsk; men jeg siger Dem ...

Doctoren.

Og Døttre maa man ikke tvinge med Magt.

Speranza.

Har De endnu Noget at sige, Hr. Doctor Lambert?

Doctoren.

Nei, nu har jeg sagt, hvad jeg vilde sige.

Speranza.

De er altsaa færdig?

Doctoren.

Ja, jeg er færdig.

Speranza.

Kan jeg nu tale?

Doctoren.

Tal De kun.

Speranza.

Min kjære Herr Doctor, med al Deres — —

Doctoren.

Og hvad Medgiften angaaer, skal vi nok blive enige; lidt mere eller lidt mindre gjør Intet til Sagen.

Speranza.

Nu gaaer det igjen løs forfra. Vil De lade mig tale eller ikke?

Doctoren.

Tal De kun.

Speranza.

Jeg siger Dem, at Deres Lærdom er en stjerne

Ting; men i dette Tilfælde gjør den hverken fra eller til.

Doctoren.

Saa? — og Meningen er vel den, at De vil gifte Deres Datter med Rasponi?

Speranza.

Ja, jeg har engang givet mit Ord, og kan ikke tage det tilbage. Min Datter er tilfreds dermed, og jeg kan altsaa saameget mindre gjøre Banskkeligheder. Det var det jeg vilde sige Dem uden Omsvøb, naar De blot havde ladet mig komme til orde.

Doctoren.

Over Deres Datter undrer jeg mig slet ikke, men over Dem, Monsieur Speranza, at De drifter Dem til at vise mig og min Søn sliq Haan. Den imorges mellem min Frosen Clementine og min Søn, *coram testibus* stiftede Forlovelse kan ikke saadan uden videre gaae overstyr formedelsk det blotte Lofte De har givet en Anden, som ovenikjobet har været antaget for død. Det vilde være en let Sag for mig, at tvinge Deres Datter til at tage min Søn til Mand; men jeg maatte skamme mig ved at tage en Svigerdatter i mit Huus, der fortjener saa liden Agtelse, og at komme i Svogerskab med en Mand, der ikke holder sit Ord. Jeg kan kun sige Dem, Signor, at jeg ikke skal glemme, at De har spillet Doctor Lambardi en saadan Streg, og at Gjengjældens Stund nok vil komme — *omnia tempus habet*.

(Gaær).

Credie Scene.

Speranza. Derefter Silvio.

Speranza.

Urbødige Tjener! — Han kan gaae Fanden i Bold med sit Latin; jeg bryder mig ikke en Døit om hans eller hans Sønns Brede; en lille Finger af Rasponi er mig kjærere end hundrede Doctores og hundrede Doctorsonner. Nei, see til den Rjoter!

Silvio (kommer; affides).

Fader har godt ved at tale; jeg kan ikke styre mig.

Speranza (ved at see Silvio).

Gi for Fanden! Nu gaaer Dandsen løs igjen!

Silvio (med tilbageholdt Harm).

Tjener, min Herre!

Speranza.

Tjener igjen! (Affides.) Han er rasende!

Silvio.

Skulde det være sandt, hvad min Fader har fortalt mig?

Speranza.

Naar Deres Fader har fortalt det, maa det vel være sandt.

Silvio.

Det er altsaa rigtigt, at Signora Clementine skal giftes med Signor Rasponi?

Speranza.

Ganske rigtigt.

Silvio.

Det undrer mig kun, at De tør sige det saa frækt. Erolose Mand!

Speranza.

Hvad! vover De at tale saaledes til en gammel Mand som jeg.

Silvio.

Jeg veed ikke hvad der affholder mig fra at tugte Dem som De fortjener.

Speranza.

Hvad, i mit eget Huus —

Silvio.

Nu, saa følg med, Signor, hvis De ikke er ligesaa feig som lumpen!

Speranza.

Det er for galt! Din Grønssolling, Din usor-
skammede Knægt —

Silvio.

Det ogsaa! Du skal undgælde med Dit Liv!

(Han drager sin Kaarde.)

Speranza.

Hjælp! Hjælp!

Fjerde Scene.

Beatrice (med Kaarden i Haanden). De Forrige.

Beatrice.

Hvad er der! Her er jeg!

Speranza.

Det Menneske vil myrde mig!

Silvio.

Du kommer i rette Tid; kom an, din Forræder.

Beatrice (affædes).

En mindre behagelig Situation; men det kan

ikke hjælpe. (Høit) Kom an, store Helt, som anfalder gamle Folk; her skal Du finde Din Mand! (Han falder ud mod Silvio og de fægte.)

Speranza.

Hjælp! De myrde hinanden! Er der Ingen, der vil stille dem ad! (I det samme han løber ud mod Gaden, snubler Silvio, han falder og taber Kaarden; Beatrice sætter ham Spidsen af sin Kaarde for Brystet.)

Femte Scene.

Clementine. De Forrige.

Clementine (til Beatrice).

For Guds Skyld! hold inde!

Beatrice.

For Deres Skyld, skønne Clementine, skænker jeg ham Livet; men glem ikke Deres Ed og bevar min Hemmelighed. (Gaaer.)

Sjette Scene.

Silvio og Clementine.

Clementine.

De er vel ikke kommen til Skade, kjære Silvio!

Silvio.

Bort Trolose! hvorfor lod Du ikke din Elsker fuldende dit Bærk; hvorfor lod Du ham ikke staffe den forhadte Medbeiler afveien?

Clementine.

Disse Bebreidelser ere ufortjente. Jeg er Dig tro, og Intet i Verden skal forandre mine Tanker.

Silvio.

'Ha! Du er tro, og Du vil gifte Dig med en Anden.

Clementine.

Det skal aldrig skee; for vil jeg døe.

Silvio.

Men jeg hørte jo, at De havde svoret ham en Ged.

Clementine.

Denne Ged forpligter mig ikke til at ægte ham.

Silvio.

Hvad er det da for en Ged, hvad er det for en Hemmelighed, han talte om.

Clementine.

Kjære Silvio, jeg kan ikke sige Dem det.

Silvio.

Hvorfor ikke?

Clementine.

Fordi jeg har svoret ikke at sige Noget.

Silvio.

Jeg mærker nok, at der spilles Gjæk med mig, at De bedrager mig. Var De uskyldig, vilde De ikke fortie Noget.

Clementine.

Silvio, forlang ikke Umuligheder! Jeg tør, jeg kan ikke tale. Jeg har givet mit Ord.

Silvio.

De har ogsaa givet mig Deres Ord. De har lovet mig Hengivenhed; men jeg seer nu, at det var paa Skremt, at det ikke var Andet end Hyfleri, at De elster en Anden, men blot for et Skins Skyld vil holde gode Miner med mig.

Clementine.

Nu gaaer De for vidt, nu har jeg hørt nok!
De er en Utafnemmelig, uværdig til min Kjærlighed.
Vi sees ikke mere. (Vil gaae.)

Silvio (vil holde hende tilbage).

Clementine!

Clementine.

Nei, Deres Haardhed, Deres Bantro har smertet
mig dybt. De skal angre Deres Grusomhed. (Gaaer.)

Silvio (følger efter hende).

Kjære Clementine! Jeg beder Dig . . . (Gaaer.)

Synende Scene.

En Sal i Gjæstgiverstedet med to Døre i Baggrunden og to
Sidedøre.

Trifolio. Derefter Florindo.

Trifolio.

Jeg har dog Ulykken med mig. To Herrer har
jeg, og Ingen af dem indfinder sig for at spise til
Middag. Man kunde næsten troe, at de ikke som
andre stikkelige Folk var forsynet med Tyggeredskaber
og Maver. Og naar de saa vender Næsen hjem, saa
kommer de vel paa eengang og saa sidder jeg net i
det. Jeg skal opvarte dem begge, og hvordan kan
det gaae an, uden at de saaer hele Historien at vide,
og saa kunde det nok skee at min arme Mave vedblev
at være saa læns som en Students Lomme, der har
været paa Sviir. Iys, der kommer den Gne, maaskee
kan det endnu gaae godt.

Florindo.

Naa, har Du truffet Pasqual?

Trifolio.

Jeg sagde jo Herren, at jeg først vilde lede efter ham, naar vi havde spist.

Florindo.

Du skulde dog have søgt om ham.

Trifolio.

De kan jo nok vide, at han ikke er at træffe ved Middagstid. Herren kunde ogsaa gjerne kommet tidligere hjem.

Florindo (affides).

Hvordan skal jeg faae at vide, om Beatrice virkelig opholder sig her?

Trifolio.

For en Time siden vilde Herren allerede spise, og saa bliver Herren borte. Maden kan bestemt ikke holde sig, og jeg heller ikke.

Florindo.

Jeg har ingen Appetit nu. (Affides.) Jeg vil selv gaae paa Posthuset. Maaskee kan jeg der faae Noget at vide.

Trifolio.

Veed De vel, Signor, at man maa spise i dette Land, naar man vil undgaae at crepere.

Florindo.

Jeg har noget Nødvendigt at besørge. Jeg veed ikke om jeg kommer hjem for at spise. Du kan selv spise, naar Du har Lyst.

Trifolio.

Ja saa, det er der Raison i. Saa har Herren aldeles sin fri Villie.

Florindo (giver ham Pungen med Dukaterne).

Der, tag de Penge og læg dem i min Kuffert; jeg vil ikke slæbe dem om med mig. Her er Nøglen dertil. (Giver ham Nøglen.)

Trifolio.

Jeg vil gjøre det strax, saa kan Herren saa Nøglen tilbage.

Florindo.

Nei, Du kan give mig den siden; jeg vil ikke opholde mig. Naar jeg ikke kommer tilbords, saa gaac hen paa Torvet, og see om Du kan finde Pasqual.

Ottende Scene.

Trifolio. Derefter Beatrice.

Trifolio.

Nu blev jeg og min ene Herre da saa enige som to røde Koer. Vil han ikke spise, kan han lade det være; min Natur er ikke skabt til at faste. Først vil jeg lægge denne Pung bort og saa strax til Bords.

(Han vil gaac ind i Florindos Bærelse tilhøre).

Beatrice (fra Døren i Baggrunden).

Heida, Trifolio.

Trifolio.

Han! Nu er Fanden løs!

Beatrice.

Har Hr. Speranza givet Dig en Pung med hundrede Ducater?

Trifolio.

Jo. Herre, han har givet mig en.

Beatrice.

Hvorfor flyer Du mig den ikke?

Trifolio.

Skal De da have den?

Beatrice.

Om jeg skal have den? Hvad sagde da Signor Speranza til Dig, da han leverede Dig den?

Trifolio.

Han sagde, at jeg skulde fly den til min Herre.

Beatrice.

Naa Tosskehoved, og hvem er saa Din Herre?

Trifolio.

Ja, det er et Spørgsmaal, som selv de Værdeste har ondt ved at besvare . . . Seer De . . .

Beatrice.

Hold nu Mund og giv mig Pengene.

Trifolio.

Bærsgo'!

(Giver ham Pungen.)

Beatrice.

Pengene er dog rigtige?

Trifolio.

Jeg har ikke rørt dem, Herre.

Beatrice (affides).

Det er nok bedst jeg siden tæller dem.

Trifolio (affides).

Det var godt han fik Pungen; men Gud maa vide hvad min anden Herre vil sige. En deilig Suppedats!

Beatrice.

Hør nu! Siig til Bærten, at jeg venter en god Ven, og at han i en Fart skal sørge for en god Middagsmad til os.

Trifolio.

Hvormange Retter befaler Herren?

Beatrice.

Hr. Speranza er en ligesvem Mand. Fem til sex Retter er nok.

Trifolio.

Bil De lade mig arrangere det Hele?

Beatrice.

Ja, men sørg for at det bliver godt og smukt. Jeg vil imidlertid hente Hr. Speranza. Naar jeg kommer tilbage maa Alt være i Orden. (Vil gaae.)

Trifolio.

Herren skal see, at jeg skal faae Vre af det.

Beatrice.

Det er sandt, læg dette Papiir i min Kuffert; men vær forsigtig dermed, det er et Begelbrev paa fire tusind Daler.

Trifolio.

Skal blive besørget.

Beatrice.

Godt! (Affides.) Jeg maa søge at sætte Mod i den stakkels Speranza. Han er saa forfnyet.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Trifolio. Derefter Roberto.

Trifolio.

Nu maa jeg see at jeg indlægger mig Her og gjør mine Sager godt, eftersom det er første Gang at jeg besøger Bordet. Min Herre skal see, at jeg er et smagsfuldt Menneſte. Førſt vil jeg forvare dette Papiir — men nei, det kan blive til ſiden; nu maa jeg ſkynde mig. (Ud i Døren til Baggrunden.) Heida! Er der Rogen. Hør, min Ven! ſig til Signor Roberto, at jeg vil tale med ham. — Ved et godt Maaltid kommer det ikke ſaameget an paa Retterne ſom paa en pæn Anretning — det har jeg hørt tuſind Gange.

Roberto (kommer).

Naa, Signor Trifolio, hvad er til Tjeneste?

Trifolio.

Hør Hr. Bært! min Herre venter en god Ven til Middag, og der maa anrettes i en Fart. De har vel det Nødvendige i Huſet?

Roberto.

Om det ſaa var til Lyve, kan jeg gjøre et ſandt Tractement. Om en halv Time ſkal Alt være parat.

Trifolio.

Godt! Og hvad vil De ſaa give os?

Roberto.

Sex Retter. Det er vel nok?

Trifolio.

Na ja ſaamæn! Man kan lade ſig nøie, naar man ikke har en altfor stærk Appetit. Og det bliver?

Roberto.

Suppe, Kjød, Fisk, Fricandean . . .

Trifolio.

De sagde?

Roberto.

Fricandean. Det er en fransk Ret, ristet Kalvekjød, med pikant Sauce.

Trifolio.

Godt — og saa?

Roberto.

Smaaæ Postier og Budding à la Reine.

Trifolio.

Marøne? Hvad er det for Noget.

Roberto.

En ypperlig Ret, noget af det Første, Køgekunsten har præsteret.

Trifolio.

Lad os saa faae den Marøne. Og naturligviis gode Drikkevarer — ikke sandt! — Men Bordet maa ogsaa være dækket med Smag.

Roberto.

Det er en let Ting. Det sørger Opvarteren for.

Trifolio.

Nei min Ven, jeg er Hofmarschal, og jeg skal nok sørge for det. Det er en Hovedsag at Bordet bliver pænt dækket.

Roberto (viser paa Bordet).

Her for Exempel kan man altsaa sætte Suppen, her Fisken, her Bordopsætten, her Fricandean'en, her Gemyser —

Trifolio.

Nei, stop lidt, det gaaer ikke, det tager sig ikke ud.

Roberto.

Saa kan vi sætte Fricandeau'en her.

Trifolio.

Heller ikke godt. I Koffe kan være meget gode i Kjøkkenet; men til at dække et Bord, der hører mere end en Kofs Forstand. Nei, nu skal De see, hvordan vi skal anbringe alle Retterne. (Han river hver Gang et Stykke af Bælsbrevet naar han peger paa et Sted.) Her Suppen — og her i Midten Bordopsatsen — og her paa den anden Side Fisken — og her Kjødet — og her Desertten — og her den ene Saucestaa — og her — —

Tiende Scene.

Beatrice, Speranza. De Forrige.

Beatrice.

Hvad bestiller Du der? Hvad er det for Jagter?

Trifolio.

Jeg viser ham bare, hvorledes Bordet skal dækkes. Han har ikke Smag for fire Skilling.

Beatrice.

Hvad er det for Stykker Papirer?

Trifolio (affides).

Uh! Det er hans Bæls.

Beatrice (tager et Stykke).

Men det er jo mit Bælsbrev.

Trifolio (samler Stykkerne op).

Na, vi kan flistre dem sammen.

Beatrice.

Slyngel! Saadan passer Du paa mine Ting!
Et saa vigtigt Papiir! Du fortjente en Livsuld
Prygl. Hvad siger De dertil, Signor Speranza?

Speranza.

Det er mere til at lee af end at ærgre sig over.
Det kunde have været værre. Jeg skal give Dem en
anden Bægel.

Beatrice.

Fæhoved.

Trifolio.

Hele Ulykken kommer af, at Signor Roberto ikke
forstaaer at dække et Bord.

Roberto.

Skal jeg nu have Skylden?

Trifolio.

Jeg er et Memmesse, der forstaaer — —

Beatrice.

Gaa Din Bei!

Trifolio.

Og hvad et Bords Dækning angaaer —

Beatrice.

Bort med Dig, siger jeg! —

Trifolio.

Staaer jeg ikke tilbage for Kongens Hofmarchal.
(Bdet han gaaer.) Men Talentet belønnes ikke i vore
Dage.

(Gaaer.)

Roberto.

Jeg kan ikke blive ret klog paa den Karl. Som-
metider er han siffig nok, sommetider dum som en
Østers.

Beatrice.

Jeg troer, at han kun stiller sig dum ad. Men fjære Roberto, sørg for, at vi snart faaer Noget at spise.

Roberto.

Han har bestilt sex Retter.

Speranza.

Sniksnak, kun to til tre Retter. Jeg er vant til Huusmandskost. Ikke for mange Anstalter.

Roberto.

Der skal strax blive serveret.

(Gaaer.)

Elleve Scene.

Beatrice, Speranza. Derefter Opvarteren og Trifolio.

Beatrice.

Signor Speranza, De tager vel tilstafte med det Videt, jeg har at byde?

Speranza.

Hvorfor saamange Omstændigheder, fjære Svigerføn! Jeg burde jo egentlig have inviteret Dem til Middag; men oprigtig talt, den Silvio Lombardi har fyset saadan Skræk i mig, at jeg ikke ret siden har kunnet samle mig.

Beatrice.

Det kan jeg tænke. Men jeg skal nok tage Revanche hos Dem en anden Gang, min fjære Svigerfader.

(Opvartere bærer Alt hvad der hører til et dækket Bord ind i Sidesværelset)

Speranza.

Man forstaaer at rappe sig her i dette Værtshuus.

Beatrice.

Ja, Roberto er en flink Mand. I Turin var han i Tjeneste hos en fornem Adelsmand, dengang var han alt bekjendt for at være en dygtig Kof og at forstaae sig paa Opvartningen som kun Gaa.

Speranza.

Jeg søger ellers i et andet Værtshuus her i Byen, den keiserlige Dm i Nærheden af den store Egnal. Der kommer jeg jævnlig sammen med et Par gamle gode Benner, og vi fordrive der et Par Af-tentimer med et Slag Kort, med en Flaske Viin og med Diskurs om vore Sager og om Byens Nyheder.

Beatrice.

En behagelig Udspredelse, kan jeg tænke mig.

Trifolio (med Suppeterrinen i Hænderne).

Bil Herrerne nu behage at gaae ind; her er Suppen.

Beatrice.

Gaa Du foran med Terrinen.

Trifolio.

Paa ingen Maade! Væs den som Vren bør!

(Han gjør Complimenter.)

Speranza.

Deres Tjener er en morsom Karl. Lad os gaae ind. (Gaaer ind.)

Beatrice.

Gjør nu ingen Narrestreger — skynd Dig.

(Gaaer ind.)

Trifolio.

Den Suppe lugter delicat, og den smager vel dito. Det bør jeg dog som bestalter Mundkof forsøge. (Han tager en Skæ op af Kommen og smager paa Suppen.) Jeg bærer mit Baaben altid hos mig! Hm! Suppen er virkelig ikke daarlig. Den kunde være daarligere.

(Han gaar ind i Bærelset.)

Colte Scene.

En Opvarter med en Ret. Derefter Trifolio, saa Florindo, og tilfødt Beatrice med flere Opvartere.

Opvarteren.

Naa hvor bliver han af? Han skulde jo hente Stegen.

Trifolio (fra Bærelset).

Her er jeg. Kammerat; hvad bringer Du der?

Opvarteren.

Stegen. Nu vil jeg hente en anden Ret.

(Gaar.)

Trifolio.

Er det Svinsteg eller Kalvesteg. Det seer ud som Kalvesteg, men det lugter som Svinsteg. (Han smager lidt paa det.) Ingen af Delene — det er en god ærlig Lammesteg.

(Vil gaar ind i Beatrices Bærelse.)

Florindo (møder ham).

Hvor skal Du hen?

Trifolio (afvises).

Nu være Himlen mig naadig!

Florindo.

Hvor skal Du hen med det?

Florindo.

Jeg vilde sætte det paa Bordet.

Florindo.

For hvem?

Trifolio.

For Herren.

Florindo.

Hvorfor bringer Du Maden ind førend jeg er hjemme?

Trifolio.

Jeg saae fra Vinduet, at Herren kom.

Florindo.

Og Du bringer Stegen først førend Suppen?

Trifolio.

Her i Benedig er det Skik at man spiser Stegen først og Suppen bagefter. Det veed Herren altsaa ikke?

Florindo.

Nei. Men det holder jeg ikke af. Bring Kjødet tilbage til Kjøkkenet og hent mig Suppen.

Trifolio.

Som Herren befaler.

Florindo.

Men skynd Dig; jeg er træt og vil sove lidt fiden.

(Gaaer ind i sit Værelse.)

Trifolio.

Godt, Signor!

(Saasnart han er borte, iler Trifolio med Stegen ind i Beatrices Værelse.)

Opvarteren (bringer en Ret).

Altid maa man vente paa ham. Trifolio!

Trifolio (kommer ud af Beatrices Bærelse).

Her er jeg. Hurtig, dæk derinde i Bærelset; den anden Fremmede er ogsaa kommet hjem; bring ham strax Suppen.

Opvarteren.

Paa Diebliffet.

Trifolio.

Hvad er det for en Ret, det er vel den fransjøiske, denne Fricandean, eller hvad det Djævelskab hedder. (Smager paa det.) Nei det er slet ingen Djævelskab, det smager godt! (Han bærer det ind i Beatrices Bærelse.)

(Opvarterne løbe frem og tilbage og bære Dækketoi o. s. v. ind i Florindos Bærelse.)

Trifolio.

Ret saa, Børn! Jeg kan see, I kan røre Jer. — O, naar det kunde lykkes mig at opvarte begge mine Herrer paa engang, var jeg en Mester i min Kunst. (Til Opvarteren, som kommer fra Florindos Bærelse og gaaer til Kjøkkenet.) Naa, kom nu med Suppen.

Opvarteren.

Pas Du Dig selv og Din Herre, Kammerat; for den Anden skal vi nok selv sørge.

(Vil gaae hen til Kjøkkenet.)

Trifolio.

Jeg gad helst sørge for dem begge paa eengang, naar det bare var muligt.

(En anden Opvarter kommer med Suppen, giver den til den Første og gaaer igjen. Den første Opvarter vil bære den ind i Florindos Bærelse.)

Trifolio.

Nei, nei, giv hid! Jeg skal nok bære den ind.
Hent saalænge en anden Ret til den Herre derinde.
(Han tager Suppen fra Opvarteren og bærer den ind i Florindos
Bærelse.)

Opvarteren.

En underlig Patron! Han vil opvarte begge
Herrerne paa eengang. Men lad gaae! Det sparer
paa Kræfterne og Drillepengene skal jeg nok hole!
(Trifolio kommer ud af Beatrices Bærelse.)

Beatrice (raaber udenfor).

Trifolio!

Opvarteren.

Hører Du! Din Herre kalder!

Trifolio.

Strax, Herre!

(Gaaer ind i Beatrices Bærelse. En Opvarter bringer Steg
ind for Florindo og overgiver den til den første Opvarter og gaaer.)

Opvarteren.

Giv hid!

(Trifolio kommer med smudsige Tallerkener ud af Beatrices
Bærelse.)

Florindo (raaber inde i Bærelset).

Trifolio!

Trifolio.

Giv hid!

(Bil tage Bædet fra Opvarteren.)

Opvarteren.

Nei, jeg vil bære det ind.

Trifolio.

Sniksnak! Hører Du ikke han kalder paa mig.
(Tager Bædet fra Opvarteren og bærer det ind i Florindos Bærelse.)

Dyvarteren.

Det er morsomt! Han vil gjøre Alt alene.

(Den anden Dyvarter kommer med et Fad med Posteier, bringer dem til den Første og gaaer igjen.)

Dyvarteren.

Det er nok bedst jeg venter; bringer jeg dem ind, faaer jeg Spektakler.

(Trifolio kommer med smudsige Tallerkener fra Florindos Bærelse.)

Dyvarteren.

Her, Mester Fix! Her er Posteier, som din Herre har bestilt.

Trifolio (tager Fadet).

Posteier?

Dyvarteren.

Ja, din Herre har bestilt dem. (Gaaer.)

Trifolio.

Nu er er det atter galt! Hvem Fanden skal jeg bringe dem til? Jeg veed jo ikke hvem der har bestilt dem. Bringes jeg dem til den Urette, saa vil den Anden have dem, og spørger jeg i Kjøkkenet derom, saa kommer det ogsaa ud. — Ei! jeg faaer en Idee — jeg er dog et godt Hoved! Ja, saadan vil jeg bære mig ad. (Han tager en reen Tallerken.) Halvdelen lægger jeg herpaa, og giver dem hver det Halve, saa gaaer jeg ikke feil. Fire og Fire; der er en tilovers — hvem skal jeg give den? Den spiser jeg selv — saa bliver der ingen Misundelse. (Han spiser Posteien.) Nu er Alt godt; nu vil jeg først bringe ham der sin Portion. (Han bærer den ene Tallerken ind i Beatrices Bærelse. Imedens han er derinde kommer)

Dpvarteren (med Buddingen og raaber).
Trifolio!

Trifolio.

Her er jeg.

Dpvarteren.

Bring denne Budding ind!

Trifolio.

Bent et Dieblif, jeg kommer ſtrag igjen.

(Han tager den anden Tallerken med Poſteierne og vil bære den ind til Florindo.)

Dpvarteren.

Det er galt, Poſteierne ſkal derind.

Trifolio.

Det veed jeg nok. Jeg har bragt dem derind;
men min Herre ſender diſſe fire Poſteier til den Frem-
mede.

(Han gaaer ind.)

Dpvarteren.

De kjende altsaa hinanden og ere gode Venner.
Saa kunde de jo ligesaa godt have ſpiift ſammen.

Trifolio (kommer tilbage fra Florindo).

Raa, hvad er det nu for en Tingeſt?

Dpvarteren.

Det er en Budding à la Reine.

Trifolio.

Ak, det er altsaa den berømte Maræne.

Dpvarteren.

Skynd Dig nu og bring dem ind til din Herre.

(Gaaer.)

Trifolio.

Den ſeer morſom ud, denne Maræne, grangi-
velig ſom et Taarn eller ſaadan Noget. Og den

lugter deiligt. Jeg gad nok vide om det er Deig herinde eller Syltetøi. (Han tager en Gaffel ud af Brystet og smager.) Det smager forbandet godt, hvad det saa er. Nok et Greb! (Han spiser.)

Beatrice (inde i sit Værelse).

Trifolio!

Trifolio (med fuld Mund).

Jeg kommer strax!

Florindo (inde i sit Værelse).

Trifolio!

Trifolio (som før).

Paa Diebliffet! Det er deiligt, hvor det smager! Endnu et lille Stykke og saa gaaer jeg. (Han spiser.)

Beatrice (kommer ud).

Naa, Alodrian! hvorlænge skal jeg vente! (Gaaer ind i sit Værelse igjen. Trifolio sætter Bædet fra sig og gaaer ind i Beatrices Værelse.)

Florindo (kommer nd af sit Værelse).

Trifolio! — Hvor Fanden stikker den Karl?

Trifolio (kommer ud af Beatrices Værelse og seer idet samme Florindo.)

Her er jeg, Herre.

Florindo.

Hvor er Du? Hvor driver Du om? Er der mere at spise.

Trifolio.

Jeg vil spørge ad?

Florindo.

Stynd Dig! Jeg trænger til at sove.

(Han gaaer ind i sit Værelse.)

Trifolio.

Strax! Heida! Er der noget Mere at spise? —
Buddingen vil jeg gjemme for mig selv. Jeg har
slidt ærligt for den. (Gjemmer den.)

Dpvarteren (kommer med et Fad).
Her er Smør og Ost.

Trifolio (tager det).
Gefvindt! bring Frugt og Dessert.
Dpvarteren.

Naa, naa, ikke saa hidfig! Alt har sin Tid.
(Gaaer.)

Trifolio.

Smør og Ost kan han faae. (Han gaaer ind til
Florindo.)

Dpvarteren (kommer med Frugter).
Her er Frugten. Men hvor er han nu?
Trifolio (fra Florindos Bærelse).
Her er jeg.

Dpvarteren.

Der, tag det (giver ham Frugterne). Naa, vil Du
ellers Noget?

Trifolio.

Tov lidt, jeg kommer strax.
(Han gaaer med Frugterne ind til Beatrice.)

Dpvarteren.

En Poffers Karl! Snart her, snart der. Han
er som Dværgsølv.

Trifolio (kommer tilbage).
Nei, nu er det nok!

Dpvarteren.

Det er mig kjær. (Vil gaae.)

Trifolio.

Nei, stop lidt! Nu kommer det Vigtigste. Vil Du være saa artig at dække Bordet for mig, Signor?

Opvarteren.

For Dig!

Trifolio.

Ja, nu er jeg Herre, og Du — adlyder!

Opvarteren.

Nei jee til den Skopudser! (Gaaer).

Trifolio.

Jeg troer han sagde nogle Ubeqvemsord. Men det er mig det samme! Jeg er kun glad, at det er overstaaet, for, ærligt talt, har det været droit, saadan at opvarte to Herrer paa eengang, uden at de veed af hinanden. Men har jeg opvartet to paa eengang, saa vil jeg spise for Fire. (Gaaer).

Trettende Scene.

Emeraldina; derefter Opvarteren.

Emeraldina.

Jeg kan slet ikke forstaae mig paa min Frøken. Det ene Dieblif græder og lamenterer hun for den arme Silvio, der er færdig at forgaae af Jaloufie, og det næste sender hun mig hen med en Billet til denne Rasponi, som jo frier til hende. Maaskee vil hun have een Kjæreste for Sommeren og en anden for Vinteren for Afverlings Skyld. Det er ellers slaut for en anstændig Tjenestepige at besøge et Bærtshuus; man kan tænke Et og Andet om hende. Jeg vil

skynde mig at aflevere Brevet. (Raaber ud.) Heida!
gode Ven!

Dpvarteren (kommer.)

Hvad ønsker De, smukke Jomfru?

Smeraldina (affødes).

Jeg skammer mig næsten. (Høit.) Logerer her ikke
en Signor Rasponi?

Dpvarteren.

Jo, han er nylig gaaet fra Bordet.

Smeraldina.

Jeg vilde gjerne tale med ham.

Dpvarteren.

Aha! Ja værsgo', gaa De kun ind til ham.

Smeraldina.

Hvem holder De mig for! Jeg er Kammerpige
hos hans Kjæreste.

Dpvarteren.

Derfor kan De alligevel gaae ind til ham. Der
er ellers en Hr. Speranza hos ham.

Smeraldina.

Nei, saa vil jeg bestemt ikke gaae ind.

Dpvarteren.

Aha! — jeg forstaaer —

Smeraldina.

Nei, De forstaaer slet Ingenting, min gode
Mand.

Dpvarteren.

Godt Ord igjen, min Deilige! Vil De saa
maaske tale med hans Tjener?

Smeraldina.

Ja lad mig det.

Dpvarteren.

Det passer sig ogsaa bedre for Dem, min Skat!
(Gaar).

Fjortende Scene.

Emeraldina; derefter *Trifolio*.

Emeraldina.

Hvad siger han, impertinente Herre! — Egentlig har han Ret, og det er mig ret tilpaa, at jeg kan faae et Ord talt med Rasponis Tjener.

Trifolio (kommer med en Serviet om Halsen.)

Hvem vil tale med mig?

Emeraldina.

Jeg, Monsieur. Det gjør mig ondt, at jeg forstyrrer Dem.

Trifolio.

Det har Intet at sige. Hvormed kan jeg tjene Dem?

Emeraldina.

De var nok isærd med at spise, som jeg seer.

Trifolio.

Jo, min Smukke; men Damerne har Fortrinnet. Jeg skal gaae det efter siden.

Emeraldina.

Det gjør mig virkelig meget ondt.

Trifolio.

Og mig er det meget kjært. Sandt at sige, trænger jeg til at puste lidt, og disse skønne Dine ville hjælpe til at befordre Fordøielser.

Emeraldina (affædes).

Han er meget artig. (Høit.) Min Froken sender

Hr. Raßponi denne Billet, som jeg vil bede Dem
 levere Deres Herre.

Trifolio.

Hjertelig gjerne, jeg skal strax bringe den til ham.
 Men jeg maa sige Jomfruen, at jeg ogsaa har et
 lille Grinde til Dem, min Deilige.

Smeraldina.

Fra hvem?

Trifolio.

Fra et propret ungt Menneſke. Siig mig fjen=
 der Jomfruen en vis Trifolio Batocchio?

Smeraldina.

Det forekommer mig, at jeg engang har hørt
 hans Navn; men jeg kan ikke ret finde mig hvem
 det er.

Trifolio.

Det er en smuk Karl; smækker, vever, vittig og
 veltalende.

Smeraldina.

Nei, jeg kjender ham ikke.

Trifolio.

Men ſaa kjender han Dem; han er ſaagar for=
 libt i Dem.

Smeraldina.

De ſpøger!

Trifolio.

Og naar han tør haabe en Smule Gjenforlibeſe,
 ſaa vilde han gjerne give ſig tilkjende.

Smeraldina.

Jeg kan jo ikke ſige Noget ſørend jeg ſeer ham.

Trifolio.

Bil Jomfruen da see ham?

Smeraldina.

O ja! for Løiers Skyld!

Trifolio.

Tøv et Dieblif, Jomfru!

(Han gaaer ud i Baggrunden.)

Smeraldina.

Det er altsaa ikke ham selv.

Trifolio (kommer ind fra Baggrunden, gjør mange Buf, sukker, kysfer paa Fingeren og gaaer igjen.)

Smeraldina.

Den Ting forstaaer jeg ikke.

Trifolio (idet han igjen kommer.)

Har De nu seet ham, min Skat?

Smeraldina.

Hvem da?

Trifolio.

Det unge velskabte Menneſke, der er forlibt i Dem?

Smeraldina (undſeelig.)

Det er altsaa Dem selv?

Trifolio (sukker.)

Ah!

Smeraldina (som før.)

Hvorfor ſagde De det ikke tidligere?

Trifolio.

Fordi jeg er et undſeeligt Mandſolk.

Smeraldina (sukker.)

Han rører mig virkelig.

Trifolio.

Naa, og hvad svarer De mig?

Smeraldina.

Jeg siger, at —

Trifolio.

Griff Mod! ud med det!

Smeraldina.

Na — jeg er ogsaa undseelig!

Trifolio.

Saa passer vi jo deiligt — vi er begge to undseelige Personer.

Smeraldina.

Ja, det er vi.

Trifolio.

Med Forlov — er De Jomfru — eller Enke?

Smeraldina.

Hvor kan De troe — jeg er virkelig Jomfru.

Trifolio.

Jo, jeg spørger bare, for jeg er selv Ungkarl.

Smeraldina.

Jeg kunde være gift over halvtredshindstyve Gange; men jeg har aldrig fundet Noget, der har behaget mig.

Trifolio.

Kan jeg altsaa haabe paa Hjertets Sympathi hos Jomfruen?

Smeraldina.

Jeg maa i Sandhed tilstaae, at jeg føler saadant Noget ... men jeg siger ikke mere.

Trifolio.

Hvorledes skal man bære sig ad, for at indtræde i den hellige Ægtestand med Jomfruen?

Smeraldina.

Man matte sige det til min Herre eller til min
Froken.

Trifolio.

Godt, og naar jeg nu henvender mig til dem,
hvad vil de saa svare?

Smeraldina.

De vil sige, at naar jeg er tilfreds —

Trifolio.

Og hvad vil Jomfruen saa sige?

Smeraldina.

Jeg vil sige, at naar de er tilfredse —

Trifolio.

Saa er det godt; vi skal alle blive tilfredse.
Giv mig nu Brevet, min Elskede, og naar jeg bringer Dem Svaret, kan vi tale videre om dette vort
Hjertes Anliggende.

Smeraldina.

Her er det.

Trifolio.

Beed De, hvad der staaer i Brevet.

Smeraldina.

Nei, men jeg kan ikke negte jeg gad nok vidst det.

Trifolio.

Bare det ikke er et ubehageligt Brev. Jeg holder ikke af at volde min Herre Fortredeligheder.

Smeraldina.

Ja hvem veed; der staaer vist ikke Noget deri
om Kjærlighed.

Trifolio.

Jeg er ogsaa bange at det skal gaae ud over

mig. Naar jeg ikke veed hvad der staaer deri, besørger jeg det ikke.

Emeraldina.

Man kunde jo nok lufte det op — men hvordan luffer man det til igjen?

Trifolio.

Lad mig bare derom. At lufte Breve til forstaaer jeg fra Grunden af; man kan slet ikke mærke at de har været aabne.

Emeraldina.

Nu, saa lad os lufte det op.

Trifolio.

Kan De læse Skrift?

Emeraldina.

Ja, en Smule. Men De kan vel?

Trifolio.

Ja, ogsaa saadan en Smule. (Han luffer Brevet op, men river et Stykke af.) Man maa være forsigtig.

Emeraldina.

Min Gud! hvad gør De?

Trifolio.

Det har Ingenting at sige. Jeg forstaaer at lappe det sammen. Bærsgo', læs det nu.

Emeraldina.

Nei, læs De det selv!

Trifolio.

Læs De det hellere. Jomfruen maa bedre kjende Deres Frelsens Haand.

Emeraldina (idet hun seer paa Brevet).

Sandt at sige, kan jeg ikke blive flog derpaa.

Trifolio (ligesaa.)

Og jeg heller ikke.

Emeraldina.

Hvad kunde det saa nytte, at vi luffede det op.

Trifolio (tager Brevet.)

Vi lidt, jeg vil dog see, om jeg ikke kan blive
flog derpaa.

Emeraldina.

Jeg kjender ogsaa nogle Bogstaver.

Trifolio.

Vi vil læse det sammen. Er det ikke et M?

Emeraldina.

Nei vist ei! Det er et R.

Trifolio.

Der er ingen stor Forskjel mellem M og R.

Emeraldina.

R, i, n, rin; nei, det er galt; — jeg troer
ogsaa det er et M.

Trifolio.

Det sagde jeg nok ... R ... men det er ogsaa
en forbandet Haand Deres Frosken skriver ... R —

Emeraldina.

R —

Femtende Scene.

Beatrice, Speranza (kommer fra Beatrices Bærelse).

Speranza (til Emeraldina)

Hvad bestiller Du her.

Emeraldina (frygtssom.)

Intet, Herre; jeg spurgte blot efter Dem?

Speranza.

Hvad vil Du mig?

Smeraldina (forlegen).

Frokenen vil gjerne tale med Dem ...

Beatrice (til Trifolio.)

Hvad er det for et Papiir?

Trifolio (frygtfom.)

Det er Ingenting, det er kun saadan et Papiir.

Beatrice.

Giv hid!

Trifolio (gjør det Hjelvende.)

Bærsgo', Herre!

Beatrice.

Hvad! Det er jo et Brev til mig. Skuf! Skal Du altid luffe mine Breve op!

Trifolio.

Jeg veed af Ingenting, Herre!

Beatrice.

Beed De vel, Signor Speranza, det er et Brev fra Froken Clementine, hvori hun fortæller mig om Silvios taabelige Skinsyge, og denne Slynge har luffet det op.

Speranza (til Smeraldina.)

Og Du har sagtens hjulpet ham derved?

Smeraldina.

Herren tager feil, jeg veed ikke det Ringeste deraf.

Beatrice.

Hvem har luffet det op?

Trifolio.

Jeg ikke.

Smeraldina.

Jeg heller ikke.

Speranza.

Men hvem bragte det?

Smeraldina.

Trifolio skulde give det til sin Herre.

Trifolio.

Og Smeraldina gav det til mig.

Smeraldina (affides.)

Du er ogsaa en Sladderhank.

Speranza.

Uforskammede Tasse! Det er altsaa Dig. Du fortjente En paa Dret!

Smeraldina.

Det har endnu Ingen budt mig — veed Herren det.

Speranza.

Du rober at svare, Næsviis!

(Gaaer løs paa hende.)

Smeraldina.

Ja, og jeg siger, at De er en gammel Grobian!

(Løber ud.)

Speranza.

Nu skulde ogsaa Pokker! — Vi, jeg skal nok faae fat i Dig.

(Han løber efter hende.)

Fertende Scene.

Beatrice. Trifolio. Derefter Florindo.

Trifolio (affides).

Bare jeg vidste, hvorledes jeg paa en god Maade skulde komme bort.

Beatrice (affides, idet han gjennemløber Brevet).

Den arme Clementine! Silvios Skinsyge bringer hende til Fortvivlelse. Jeg maa vel nu give mig tilkjende og befrie hende for hendes Pinsel.

Trifolio.

Han giver ikke Agt paa mig. Jeg maa see til, at jeg kan komme bort.

(Han søger at snige sig bort.)

Beatrice.

Hvor vil Du hen?

Trifolio.

Ingensteder!

Beatrice.

Hvorfor lukkede Du Brevet op?

Trifolio.

Det var Smeraldina; jeg sagde nok hun skulde lade det være.

Beatrice.

Naa, det gjorde Du. Nei, jeg kjender Dig. Det er nu anden Gang Du har gjort det. Kom hid, Slyngel!

Trifolio (nærmer sig frygtfom).

Herre, jeg beder Dem!

Beatrice.

Kom hid, siger jeg.

Trifolio.

Aa, jeg heder!

Beatrice.

Du havde fortjent en Livsfugl Brygl. Nu kan Du slippe med dette. (Ryfter ham i Dret.) Skeer det endnu engang, har Du Din Afsted. (Gaaer).

Trifolio.

Au!

Florindo (som har staaet i sin Dør og seet hvad der er passeret, uden at see Beatrices Ansigt).

Hvad, man mishandler min Tjener Trifolio!

Trifolio (uden at see ham).

Det er ingen Maneer at spolere Dreene paa Folk!

Florindo (kommer frem fra Døren)

Hvorledes kom det sig? Hvem var den Person?

Trifolio.

Uh! Der er den Anden! (Lader som han ikke seer Florindo og raaber hen til den Side, hvor Beatrice er gaaet bort.)
Nei, saadan maa man ikke beegne honette Folks Tjenere! Det er en Fornærmelse ligesaa godt mod min Herre som mod mig.

Florindo.

Ja, han har ogsaa fornærmet mig. Hvem var det, der trak Dig i Dreene?

Trifolio.

Det veed jeg ikke, Herre; jeg kjender ham ikke.

Florindo.

Men hvorfor ruskede han Dig i Dreene?

Trifolio.

Fordi — fordi jeg kom til at spytte ham paa Skoene uden at jeg kunde gjøre for det.

Florindo.

Og Du lader Dig mishandle, uden at Du værger Dig, uden at Du tager igjen! Du er en Ujel, en feig Patron, som fortjente en god Portion Prygl. Jeg under Dig alt hvad Du har faaet og mere til, Din Slubbert!

(Gaaer.)

Trifolio.

Rustet i Dreene paa den ene Side, Skjældsord og Løfter om Prygl paa den anden Side. Jo, jeg har faaet baade at høre og føle, at jeg tjener to Herrer.

(Gaaer.)

Tredie Act.

Forrige Decoration.

Første Scene.

Trifolio Calene. Ved Tæppets Drgang seer man ham slæbe en Kuffert ud fra Beatrices Værelse; derpaa lister han sig ind i Florindos Værelse og slæber en anden Kuffert ud; han stiller begge midt paa Gulvet ved Siden af hinanden.)

Min ene Herre sover, og min Anden er gaaet ud; jeg kan altsaa i Ro og Mag tage Tøiet ud af deres Kuffter og lægge det i Orden igjen. (Han tager en Nøgle ud af Lommen.) Hvad er det for en Nøgle? Til hvad for en Kuffert passer den? Til denne maa see? (Han lukker Kufferten op.) Jeg har dog strax gjaet det, jeg er et snilt Hoved. Og saa passer vel denne til den anden Kuffert. (Han tager en anden Nøgle op af Lommen, og lukker den anden Kuffert op med den.) Oppe begge to. Nu vil jeg ogsaa pakke Alting ud. (Han tager Klæderne ud af begge Kuffterterne og lægger dem paa et Bord. Det bemærkes, at i hver Kuffert maa der blandt Andet være en sort Kjole, Bøger, Skrifter og andre Ting.) Jeg maa dog see efter om der ikke er noget i Lommerne;

Det kan saa let falde ud og komme bort. (Han gien-
nemføger Lommerne paa Beatrices sorte Kjole og finder et Per-
trait deri.) Det er kjønt! Hvilken kjøn Mandsperson!
Hvem mon det skal være? Men jeg synes jeg skulde
kjende det Ansigt. Ei! Det ligner jo min anden
Herre; men det kan ikke være ham, for han har jo
hverken saadan en Kjole paa, eller saadan en Baryf.

Anden Scene.

Florindo (i sit Bærelse). Trifolio.

Florindo (raaber i sit Bærelse.)

Trifolio!

Trifolio.

For Fanden! Han er vaagnet derinde. Hvis han
nu kommer og seer den anden Ruffert aaben! Jeg
vil lukke den til i en Fart og sige, at jeg ikke veed
hvem den tilhører. (Han giver sig til at pakke Sagerne i
Rufferten.)

Florindo (kalder).

Trifolio!

Trifolio (raaber).

Jeg kommer strax, Herre! — Jeg maa dog først
gjemme det Hele. Men Død og Plage! I hvilken
Ruffert hører denne Kjole? Og hvor laae disse Papirer?

Florindo (som før).

Kommer Du eller skal jeg hente Dig?

Trifolio (som før).

Jeg kommer strax! — Det er det samme, kun
ned dermed. Naar han siden er gaaet ud, skal jeg

nok bringe det i Orden. (Han kaster Alt paa Maa og
Faa ned i Kuffterne og luffer for dem.)

Florindo (kommer i Sloppek ud af sit Værelse).

Hvad Fanden bestiller Du?

Trifolio.

Harde Herren ikke besejlet, at jeg skulde bringe
Deres Klæder i Orden? Jeg var netop ifærd dermed.

Florindo.

Hvis er den anden Kuffert?

Trifolio.

Det veed jeg ikke; den tilhører vel en anden
Reisende.

Florindo.

Giv mig min sorte Kjole.

Trifolio.

Strax.

(Han luffer Florindos Kuffert op og giver ham Kjolen.

Florindo lader sig hjælpe Sloppeffen af og tager Kjo-
len paa. Derpaa tager han i Kommen og finder Por-
traitet.)

Florindo.

Men hvad er det?

Trifolio (affides.)

Fordømt! Jeg har taget feil! Jeg har puttet
Portraitet i den urette Kjole.

Florindo (affides.)

Min Gud, hvad seer jeg! Jeg tager ikke feil!
Det er jo det Portrait, jeg har givet Beatrice. —
(Høit.) Siig mig, hvorledes er dette Portrait kom-
met i min Komme?

Trifolio (affides).

Denne Gang kniber det forbandet. Jeg veed ikke hvad jeg skal svare.

Florindo.

Ud med det, svar mig, hvorledes er dette Portrait kommet i min Lomme?

Trifolio.

Kjære Herre! Undskyld den Frihed jeg har taget mig. Seer Herren, det Portrait tilhører mig; for ikke at tabe det, har jeg lagt det i Rufferten og er formodentlig af Banvare kommen til at putte det i Lommen paa Herrens Kjole. Jeg beder endnu engang saameget om Forladelse?

Florindo.

Men hvorledes er Du kommet til det?

Trifolio.

Jeg — jeg har arvet det efter min forrige Herre.

Florindo.

Arvet det?

Trifolio.

Ja jeg tjente hos en Herre, som nu er død. Han testamenterede mig flere Smaating, som jeg har solgt; men dette Portrait har jeg endnu beholdt tilbage.

Florindo.

Hvad siger Du? Hvorlænge er det siden, at Din forrige Herre er død?

Trifolio.

Otte Dage! (affides). Jeg slipper nok ud af det.

Florindo.

Hvad hed Din Herre?

Trifolio.

Det veed jeg ikke. Han opholdt sig her incognito.

Florindo.

Incognito? Hvorlænge har Du været hos ham?

Trifolio.

Ikke længe; ti til tolv Dage.

Florindo (affides).

Min Gud! Hvis det nu var Beatrice. Hun flygtede i Mandssklæder — hun opholdt sig her incognito — O, dersom min Formodning var rigtig!

Trifolio (affides).

Det lader til, at han tager Alt for gode Barer.

Florindo (angstelig).

Sig mig, var Din Herre ung?

Trifolio.

Ja, meget ung — en reen Flødestjæg.

Florindo (affides).

Jeg føler en dødelig Angst! (Høit.) Veed Du ikke, hvor Din afdøde Herre var fra?

Trifolio.

Jeg har vidst det, men kan ikke huske det mere.

Florindo.

Maaskee fra Turin?

Trifolio.

Ja, ganske rigtigt — fra Turin.

Florindo (affides).

Hvert Ord af ham gaaer mig som en Kniv gjennem Hertet. (Høit.) Men veed Du med Bestemthed, at han er død.

Trifolio.

Ja, død som en Sild, der er kommet op af Bandet.

Florindo.

Men hvad døde han af?

Trifolio.

Han fik et Tilfælde — og væk var han. (Affides.)
Jeg forstaaer at hjælpe mig ud af en Knibe.

Florindo.

Hvor er han begravet?

Trifolio (affides).

Har han ikke endnu faaet Noks at vide! (Høit.)
Begravet? — Han blev slet ikke begravet; hans anden Tjener fik Lov til at lægge ham i en Kiste og lade ham transportere til hans Fødeby Turin.

Florindo.

Var det maaskee den samme Tjener, som i Formiddags bad Dig om at hente Breve til ham paa Posthuset.

Trifolio.

Ganske rigtig, Herre, det var Pasqual.

Florindo (affides.)

Min Gud, Der er ingen Tvivl mere, den arme Beatrice er død. Hun er buffet under for Sorg og Smerte. O Gud give jeg kunde følge hende! Hvad har jeg nu mere at leve for i denne Verden!

(Gaaer ind i sit Værelse.)

Credie Scene.

Trifolio. Derefter Beatrice og Speranza.

Trifolio.

Hvad fattes ham! Han syntes at tage sig det meget nær, den Staffel. Kan jeg gjøre ham en Tjeneste dermed, saa kan jeg ligesaa godt sætte Liv i min forrige Herre som jeg har loiet ham død. Men det er nok bedst at jeg tier bomstille, og lader Løgn være Løgn, det kalder man jo at handle med Consequents. — Nu vil jeg skynde mig at skaffe Rufferten ind i Bærsket, for at undgaae flere Fortredeligheder. — — Nu for Fanden, der kommer min anden Herre! Hvad skal jeg nu gjøre?

(Beatrice kommer sammen med Speranza.)

Beatrice.

Troe mig, Herr Speranza, Speilglasjet og Boret er anført to Gange.

Speranza.

Maaskee har mine Folk taget Feil. Jeg skal gjennemgaae Regningen endnu en Gang med min Bogholder og saa skal vi see hvem der har Ret.

Beatrice.

Jeg har netop et Udtog af vore Bøger liggende i min Ruffert; vi kan strax komme paa det Nene med Sagen. Trifolio!

Trifolio.

Signor!

Beatrice.

Har Du Nøglen til min Ruffert?

Trifolio.

Ja, Herre, her er den

Beatrice.

Hvorfor har Du taget min Ruffert herud?

Trifolio.

For at lægge Klæderne lidt i Orden.

Beatrice.

Luf nu op og giv mig — hvem tilhører den anden Ruffert?

Trifolio.

En fremmed Herre, der er kommen hertil.

Beatrice.

Giv mig min Portefeuille, den ligger mellem Klæderne.

Trifolio.

Strax Herre. (Han lukker op og søger eiter Portefeuillen. Afvrides.) Bare jeg kan finde den her. Naar den blot ikke er kommen i den anden Ruffert!

Speranza.

Som sagt, det kan være, at mine Folk have taget feil; det er menneskeligt at feile.

Beatrice.

Men det kan jo ogsaa være, at De har Ret. Det vil strax vise sig.

Trifolio.

Er det denne? (Giver Beatrice en Portefeuille).

Beatrice (tager den uden ret at see paa den).

Det er vel den. (Lukker den op.) Nei det er det ikke. Men hvem tilhører denne Portefeuille?

Trifolio (afvrides).

Nu er igjen Fanden løs.

Beatrice (*affides*).

Hvad seer jeg, de to Breve, jeg har skrevet til Florindo — og disse Papirer, disse Regninger — Alt tilhører ham. Min Gud hvad skal det betyde. Jeg stjelver af Angst.

Speranza.

Hvad feiler Dem, Hr. Rasponi? Befinder De Dem ikke vel?

Beatrice.

Det er Ingenting, Signor! (*Sagte til Trifolio.*) Trifolio, hvordan er denne Portefeuille kommen i min Ruffert; den er jo ikke min.

Trifolio.

Ja, Herre — det veed jeg ikke, det kan jeg sige.

Beatrice.

Hurtigt, uden Udflugter — tilstaae mig Sandheden.

Trifolio.

Alf, Herre, jeg beder saameget om Forladelse, at jeg har lagt denne Portefeuille ned i Rufferten. Den tilhører mig, og jeg var bange for at tabe den. (*Assides.*) Jeg slap igjennem med Løgn hos den Anden; saa gaaer det vel ogsaa nu.

Beatrice.

Du siger at denne Portefeuille tilhører Dig, og Du kjender den ikke og giver mig den istedetfor min?

Trifolio (*affides*).

Ham løber man ikke saa let med. (*Høit*) Ja, Herre, jeg har ikke havt den saalænge, og derfor tog jeg Feil.

Beatrice.

Hvor har Du faaet den fra?

Trifolio.

Jeg tjente her i Benedig hos en Herre, som nu er død; ham har jeg arvet den efter.

Beatrice.

Hvor længe er det siden?

Trifolio.

Saa omtrent en ti til tolv Dage.

Beatrice.

Hvordan er det muligt? Jeg traf Dig jo i Verona.

Trifolio.

Jeg var just lige ankommen fra Benedig, fordi min Herre var død.

Beatrice (affibes).

O jeg Ulykkelige! (Høit.) Heed Din Herre Florindo?

Trifolio.

Ja, han heed Florindo.

Beatrice.

Florindo Uretusi?

Trifolio.

Ganske rigtigt — Florindo Uretusi.

Beatrice.

Og han er død?

Trifolio.

Ja, død som en død Rotte.

Beatrice.

Hvad døde han af?

Trifolio.

Af et Ulykkestilsfælde; han faldt ud i Canalen og druknede. — Det var ellers et meget skikkelig Menneske.

Beatrice.

Florindo død! Mit Haab, min Kjærlighed død! O, at denne haarde Skjæbne skulde ramme mig! Jeg forlod min Fædreneby, mine Brænder, jeg isorte mig Mandsklæder, jeg udsatte mig for Farer, jeg traadte Qvindeligheden under Fodderne, Alt for Din Skyld, min elskede Florindo! og nu skal jeg kun gjenfinde Dit Lig. Mit Hjerte er bristefærdigt, mit Hoved er forvirret, — o, gid jeg kunde følge Dig i den mørke Grav!

(Hun gaaer fortvovlet ind i sit Bærelse.)

Speranza (som med Forbauselse har hørt paa Beatrices Tale).

Trifolio!

Trifolio.

Signor Speranza.

Speranza.

Et Fruentimmer!

Trifolio.

Et Qvindemenneske!

Speranza.

Et Mirakkel!

Trifolio.

Jeg er som forhejet!

Speranza.

Det maa jeg fortælle min Datter. Nu bliver der da ikke Noget af det Gistermaal. (Gaaer.)

Trifolio.

Nu er jeg ikke mere Tjener hos to Herrer, jeg

gjener nu een Herre og een Dame, og Damen er forbandet fjøn — en rigtig Vækkerbidsten. Hun har ogsaa seet mig noget fordægtig ud. (Gaaer).

Fjerde Scene.

En Gade udenfor Gjæstgiverstedet.

Doctoren. Derefter Speranza, kommende fra Gjæstgiverstedet.

Doctoren.

Jeg kan endnu bestandig ikke glemme den Fornærmelse, som den gamle Kræmmerjæl, denne Speranza, har tilføiet mig i mit Huus.

Speranza (kommer).

Ei, Hr. Doctor! Det er godt jeg træffer Dem — jeg —

Doctoren.

Det undrer mig kun, at min Herre har den Dristighed at tiltale mig.

Speranza.

Jeg bringer Dem en god Efterretning. Veed De vel —

Doctoren.

Vil De maaskee fortælle mig, at Brylluppet allerede er forbi ... det kan De gjerne beholde for Dem selv.

Speranza.

Nei, det er det slet ikke ... Men for Ganden vil De ikke lade mig tale?

Doctoren.

Ei, saa tal da i Gandens Navn, saameget De har Lyst.

Speranza (affides).

Jeg kunde næsten have Lyst til at give ham En under Dret. (Høit.) Nu er der Intet iveien for at at Deres Søn kan faae min Datter.

Doctoren.

Prosit — jeg betaffer mig! Gjør sig bare ingen Uleilighed, Signor. Min Søn er slet ikke saa forlegen. Giv hende kun til den unge Herre fra Turin.

Speranza.

Naar De vidste hvem han er, vilde De ikke tale saaledes.

Doctoren.

Han kan være hvem han være vil! Mamesellen har drevet det altfor vidt med ham og hoc sufficit.

Speranza.

Men hør dog — De veed ikke, Doctor —

Doctoren.

Jeg vil slet ikke mere høre paa Dem.

Speranza.

Desto værre for Dem, naar De ikke vil høre paa mig.

Doctoren.

Ja vi skal nok see — hvem der leer fidsst, leer bedst — Deres Datter er en Toite!

Speranza.

Min Datter er en ærlig Pige, og hvem som siger Andet —

Doctoren.

Gaa Fanden i Bold!

Speranza.

Jeg brækker Halsen paa Jer!

Doctoren.

Og jeg skal skaffe Rettens Midler for Jeres
Fremgangsmaade. Adieu! (Gaaer).

Femte Scene.

Speranza. Derefter Silvio.

Speranza.

Gjør hvad Du vil, Din gamle Lingstud! —
Det er jo et sandt Qvæg af et Menneske! Bar det
mig muligt at faae et eneste Ord indført, for at sige
ham, at Rasponi er et Fruentimmer! Han vilde slet
ikke lade mig komme tilorde. Men der kommer hans
Søn; af den Hvalp kan jeg da vente mig ligesaa
mange Grovheder.

Silvio (affødes).

Speranza! Mit Blod koger ved at see ham. Jeg
vil gaae min Bei.

Speranza.

Signor Silvio, o hør et Dieblif!

Silvio.

Jeg har ikke Noget at tale med Dem.

Speranza.

Men jeg med Dem. Jeg har en stor Nyhed at
fortælle, naar De bare vil høre paa mig; men De
maa ikke bære Dem ad som Deres Fader og afbryde
mig hvert Dieblif, saa jeg slet ikke kan komme
tilorde.

Silvio (faldt).

Tal kun! Hvad har De at sige mig?

Speranza.

Jeg maa sige Dem, at Giftermaalet mellem Hr. Rasponi og min Datter er gaaet tilbage.

Silvio.

Men Gud, er det sandt, eller er det Noget, De vil indbilde mig?

Speranza.

Den rene, skjære Sandhed; og naar det endnu er Deres Hensigt at ægte min Datter, saa er hun villig til at give Dem sin Haand.

Silvio.

O, De skænker mig Livet!

Speranza (affides).

Han er dog fornuftigere end Faderen.

Silvio.

Men denne Rasponi — dette Forhold —

Speranza.

Kort og godt, denne Federigo Rasponi har forvandelt sig til sin Søster Beatrice.

Silvio.

Hvordan! Jeg forstaaer det slet ikke.

Speranza.

De maa nok have det ind med Skeer, unge Ben. Seer De, den Person, som vi antog for Federigo Rasponi, er hans Søster Beatrice.

Silvio.

Hun bar altsaa kun Mandssklæder.

Speranza.

Ja, kun Mandssklæder.

Silvio.

Nu forstaaer jeg det.

Speranza.

Gud skee Lov! Det var dog rart!

Silvio.

Men hvordan er det gaaet til? Fortæl mig.

Speranza.

Vi vil gaae hjem; min Datter veed endnu Intet deraf. Saa skal jeg fortælle Dem det begge.

Silvio.

O, tilgiv mine Fornærmelser! Jeg var forblindet — —

Speranza.

Lad os ikke mere tale derom. Kom med, min Son, og lad Alt være glemt.

Silvio.

Hvor jeg er lykkelig! Min Glæde er ubegrændset!

(Gaaer med Speranza).

Sjette Scene.

En Sal i Gjæstgiverstedet.

Beatrice. Derefter Florindo.

Beatrice (kommer fra sit Værelse ind i taus Fortvivlelse og sætter sig paa en Stol paa den ene Side af Salen. Efter en Pause).

Min Gud, hvad har jeg nu at leve for! Elskede Florindo! O, at jeg kunde følge Dig i Døden! Men jeg har fortjent min Skjæbne. En Kvinde maa ikke tilside sætte det Hensyn, hun skylder sit Kjon. Straffen følger paa Broden. (Bedækker Ansigtet med sine Hænder)

Florindo (kommer ud fra den anden Side, gaaer nogle Skridt frem og tilbage og sætter sig i en Stol paa den ene Side af Bærelset).

Arme Beatrice! Det var altsaa Lommen for Din opoffrende Kjærlighed! O, dersom jeg kunde følge Dig!

Beatrice.

Der er Rogen! Jeg vil gaae ind i det næste Bærelse.

Florindo.

Der er en Fremmed! Ikke et Diebligs Fred!
(De reise sig Begge og faae i det samme Die paa hinanden.)

Beatrice.

Hvad seer jeg?

Florindo.

Er det muligt! Kan jeg troe mine Dine?

Beatrice.

Florindo!

Florindo.

Beatrice!

Beatrice.

Du lever endnu!

Florindo.

Og Du ogsaa!

Beatrice.

Hvilken Lykke!

Florindo.

Min Elskede!

(De styrte i hinandens Arme.)

Florindo.

Jeg har Dig, jeg trykker Dig til mit Hjerte —
Du lever altsaa virkelig, min Beatrice!

Beatrice.

Ja virkelig, som Du seer og føler. Men Du
— man sagde, at Du var død, og jeg var saa be-
drøvet, saa inderlig bedrøvet!

Florindo.

Men Kjære! Hvem har fortalt Dig dette Even-
tyr om min Død?

Beatrice.

Min Tjener!

Florindo.

Din Tjener! Og min har ogsaa fortalt mig, at
Du ikke mere var ilive. Min Smerte var ube-
grændset.

Beatrice.

Denne Portefeuille var Skylden i, at jeg troede
ham.

Florindo.

Denne Portefeuille laae i min Ruffert, og hvor-
ledes er den kommet i Dine Hænder? Men det er
vel gaaet til paa samme Maade som med dette Por-
trait, som jeg gav Dig i Turin.

Beatrice.

Dit Portrait! Himlen maa vide, hvordan vore
Tjenere har baaret sig ad! De ere Skylden i al vor
Sorg og Smerte.

Florindo.

Min har fortalt mig tusinde Historier om Dig.

Beatrice.

— Og min har bundet mig ligesaa meget paa Ermet om Dig.

Florindo.

Men hvor er de Slyngler dog?

Beatrice.

De lade sig slet ikke see.

Florindo.

Vi vil lade dem kalde, for at faae Sandheden ud af dem. (Raaber ud.) Heida, er der Ingen?

En Opvarter (kommer).

Hvad er til Tjeneste.

Florindo.

Hvor er min Tjener?

Beatrice.

Og min?

Opvarteren.

Jeg kjender kun den ene; men jeg skal see om jeg kan finde dem begge to. De skal strax komme, naar jeg faaer fat i dem. (Gaaer.)

Florindo.

Du boer altjaa i dette Gjaestgiversted, kjære Beatrice?

Beatrice.

Ja, men jeg ankom hertil først imorges.

Florindo.

Jeg ligesaa. Det er ubegribeligt, at vi ikke have seet hinanden tidligere. Det er som om Skjæbnen har villet drillet os lidt. Men siig mig, er din Broder virkelig død eller lever han endnu?

Beatrice.

Desværre er han død; han blev paa Stedet.

Florindo.

Og dog har man forfikkret mig, at han endnu lever og var i Benedig.

Beatrice.

Det er en Bildfarelse, fordi man har taget mig for ham. Jeg reiste under hans Navn og i denne Alædning fra Turin.

Florindo.

Ja, kjære Beatrice, jeg veed Alt hvad Du har gjort af Kjærlighed for mig. Men hvad vil man sige i Turin om din Afreise?

Beatrice.

O, naar jeg vender tilbage som din Brud, hører al Bagtalelse op. Din Uskyldighed i min Broders Død er jo godtgjort, og man vil ikke dømme os saa haardt!

Florindo.

Men det varer længe førend Tjenerne komme.

Beatrice.

De have en ond Samvittighed og tør ikke lade sig see.

Florindo.

Før at komme bag det hele Bæv af Bedrageri, er det nok bedst at behandle dem med det Gode. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan tvinge Noget ud af saa durkdrevne Gavytve, som de lader til at være.

Beatrice.

Jeg vil forsøge paa at betvinge mig. Men der kommer jo den Ene.

Syvende Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio (kommer ind i Baggrunden).

Herren vilde nok tale med mig? (Da han seer dem sammen og gjenkjender dem, affides.) Nu for Fanden! begge sammen. Nu gjælder det at holde Dreene stive!

Florindo.

Kom nærmere, Monsieur!

Beatrice.

Ja, kom kun nærmere.

Florindo.

Og fortæl os lidt, hvordan det er gaaet til med Forverlingen af Portraittet og Portefeuilien, og hvorfor Du og den anden Slynge har været enige om, at bringe os til Fortvivlelse?

Trifolio (han giver dem begge to et Tegn med Fingeren, at de skulle være stille. Til Florindo, idet han trækker ham bort fra Beatrice.)

Tillad mig, jeg har et Ord at sige Dem. (Til Beatrice.) Jeg skal strax fortælle Dem Alting. (Til Florindo, affides.) Ja Herren maa vide, at jeg har saa lidt Skyld i det Hele som det Barn, der kom til Verden igaar; det er ene og alene Pasqual, denne Dames Tjener (han peger forsigtig paa Beatrice), der har anrettet al den Ufærd. Det er ham, der har mængt Klæderne imellem hverandre, og bragt hele Confusionen istand uden at jeg vidste af det. Men den stakkels Djævel har bedet mig om, ikke at sige Noget, for at han ikke skal jages af sin Tjeneste. Jeg er et

godt Skrog, og derfor har jeg opdigtet alle de Historier, for at hjælpe paa ham. Jeg kunde aldrig tænke, at det var Herrens eget Portrait, og at det vilde gjøre Dem saa ondt, at den var død, som det tilhorte; kunde jeg troe det, saa havde jeg aldrig hitted paa Sligt. Her har Herren hele Historien, saa sandt jeg er en ærlig Karl og tro Tjener.

Beatrice (affødes).

Det varer temmelig længe. Hvad mon han kan have at fortælle ham?

Florindo (affødes til Trifolio).

Det var altsaa Signora Beatrices Tjener, som bad Dig om at tage det omtalte Brev med fra Posthuset?

Trifolio (til Florindo).

Ja, Herre, det var Pasqual.

Florindo (som før).

Men hvorfor fortaug Du at det var ham, da jeg saa ivrigt spurgte derom.

Trifolio (som før).

Pasqual havde bedet mig Intet at sige.

Florindo (som før).

Du og Pasqual fortjente begge en dygtig Livfuld Brygl.

Trifolio (affødes).

I saa Fald var det nok mig, der blev ene om Bryglene.

Beatrice.

Er den lange Examen ikke forbi?

Florindo

Han fortæller mig der Ting —

Trifolio (affides til Florindo).

For Guds Skyld, Herre, forraad ikke den arme Pasqual. Sig hellere det er min Skyld. Bring blot ikke Pasqual i Ulykke, jeg elsker ham som det var min fjødelige Broder. — Jeg vil nu tale med Signora, hun kan gjøre hvad hun vil med mig, naar hun bare ikke gaaer den arme Pasqual for nær.

Florindo.

Den Karl har dog et godt Hjerte.

Trifolio (idet han gaaer hen til Beatrice).

Ru er jeg til Signoras Tjeneste.

Beatrice (affides til Trifolio).

Hvad var det Du saa længe talte om med Hr. Florindo?

Trifolio (hemmeligt til Beatrice).

Jeg maa sige Signora, at denne Herre har en Tjener, der hedder Pasqual; det er den største Halslunk af Verden; det er ham, der har anrettet den hele Forvirring, og da han er bange, at hans Herre skal jage ham bort, saa har jeg af puur Medlidenhed taget Skylden paa mig. Det har jeg nu ogsaa gjort hos Signor Florindo.

Beatrice (som før).

Hvorfor har Du anklaget Dig selv for en Forbrydelse, som Du efter eget Sigende ikke er Skyld i?

Trifolio (som før).

Alt Signora! Rigtignok er Pasqual en stor Slubbert, men jeg er hans Hjertensven, og vil ikke for Alt i Verden bringe ham i Forlegenhed.

Florindo (affides).

Den Samtale varer mig temmelig længe. (Gaar.)

Hør, Signora Beatrice, det er nok bedst, at vi lade den Sag foreløbig beroe. Bore Tjenere have ikke gjort det af Ondskab; de har jo nok fortjent Straf, men da det er løbet heldigt af for os, saa er det vel bedst at lade Naade gaae for Ret.

Trifolio.

Ja, det er ogsaa min Mening.

Beatrice.

Nu velan! Men kjære Florindo, jeg skulde hen til Signor Speranza. Har Du ikke lyst at følge mig derhen?

Florindo.

Det gjorde jeg gjerne, men jeg maa vente paa en Banquier. Hvis Du onsker det, kan jeg komme bag efter. Men jeg veed ikke hvor han boer.

Trifolio.

Saa veed jeg det; jeg skal vise Herren Veien.

Beatrice.

Godt; men kjære Florindo, bliv ikke længe borte.

Florindo.

Nei! Men naar jeg seer Dig saadan, i denne Dragt, kan jeg næsten ikke troe det er min Beatrice. Naar vil Du aflægge denne Forklædning?

Beatrice.

Klæder den mig ikke godt?

Florindo.

Jeg saa Dig dog hellere som Dame, skøndt Du er nydelig som Du nu er.

Beatrice.

Jeg vilde gjerne soie Dit Onske; men desværre har jeg, for ikke at forraade mig, ikke taget Fruen-

timmerklæder med paa Rejsen. Du maa derfor indtil videre tage mig som jeg er. Farvel, kjære Ven, farvel! Skynd Dig at komme saasnart Du kan.
(Gaaer.)

Ottende Scene.

Florindo og Trifolio.

Florindo.

Kom med og klæd mig paa. Imidlertid kommer vel Banquieren.

Trifolio.

Jeg hører, at Herren skal hen til Signor Speranza —

Florindo.

Ja, hvorfor spørger Du?

Trifolio.

Jeg vilde gjerne bede Herren om en Tjeneste.

Florindo.

Ja, det har Du rigtignok fortjent for din gode Opførsels Skyld.

Trifolio.

Herren maa jo dog huske paa, at det er Basquals Skyld.

Florindo.

Men hvor er den Karl henne? Han lader sig slet ikke see.

Trifolio.

Na, han kommer nok, Herre, naar Lusten er renset, det er der Intet iveien for. Men som sagt, jeg vilde bede Herren om Noget.

Florindo.

Naa, hvad vil Du da?

Trifolio.

Jeg stakkels Stodder er ogsaa forlibt.

Florindo.

Du forlibt?

Trifolio.

Er det saa underligt, Herre? Jeg har megen Disposition dertil. Min Hjertenskjær er Kammerpige hos Speranza, det vil sige, hos hans Datter, og saa vilde jeg gjerne, at Herren skulde lægge et godt Ord ind for mig.

Florindo.

Men vil Pigen ogsaa have Dig?

Trifolio.

Om hun vil? ja, det kan Herren forlade sig paa.

Florindo.

Jeg skal see hvad jeg kan gjøre. Men kan Du ogsaa ernære en Kone?

Trifolio.

Jeg vil gjøre hvad jeg kan — og jeg har jo ogsaa saadan vakker rundhaandet Herre. Der falder vel en lille Medgift af, naar jeg altid er saa tro og saa stikkelig som jeg hidtil har været, ikke sandt Herre?

Florindo.

Deri turde Du dog forregne Dig. Men kom nu med.

(De gaaer.)

Niende Scene.

Et Bærelse i Speranzas Huus.

Speranza, Doctoren, Clementine, Silvio og Emeraldina.

Speranza.

Naa Born, nu er det Hele flappet og flart. Gudskelov at Alt vendte sig til det Gode. Mit arme Hoved er ganske forstumlet over hvad der er arriveret. I ere nu forlovede Folk, og lad saa Alt være glemt.

Silvio.

Kjære Clementine!

Clementine.

Min Silvio! Hvor kunde Du tvivle om min Kjærlighed! Din Skinsyge har voldet mig mange bittre Diebliske!

Emeraldina.

Jeg holder gjerne med Frokenen; men det kan ikke negtes, at var jeg Hr. Silvio, var jeg ogsaa bleven jaloux paa denne Froken Rasponi, saalænge jeg ikke vidste at hun var et Fruentimmer. Det gif ogsaa temmelig hedt til!

Silvio.

Der kan Du høre, kjære Clementine.

Clementine.

Men nu veed Du jo, at din Frygt var ugrundet. Vil Du love mig, ikke mere at være skinsyg.

Silvio.

Jeg lover det! —

Doctoren.

Slige Løfter giver man gjerne; men De veed

jo vel, min kjære Svigerdatter, at lidt Skinsyge i Ægtestanden er det samme som en Tordenbyge paa en hed Sommerdag. Det renser Lusten og man aander desto lettere. Efter en lille Tvist, som fremkaldes ved Jaloufie, er Forsoningen desto behageligere.

Smeraldina.

Det var en skøn Tale; men jeg vil helst være fri for Tordenbyger af den Art.

Speranza.

Hold Mund Ræsviis; der er Ingen, der taler til Hende. Jeg har ellers en Regning at afgjøre med Hende fra før.

Tiende Scene.

Roberto. De Forrige.

Roberto.

Om Forladelse, hvis jeg forstyrrer Selskabet.

Speranza.

Kom kun nærmere, Mester Roberto. Jeg skal ellers takke Ham fordi Han indbildte mig, at det var Signor Rasponi.

Roberto.

Åh, kjære Signor Speranza, hvem vilde ikke have taget Feil. De to Gødstende ligne jo hinanden som et Æg det andet. Jeg vilde have væddet mit Hoved paa, at det var ham.

Speranza.

Ja, ja! lad nu den Fugl flyve! Hvad er ellers Hans Winde?

Roberto.

Froken Beatrice er her, og beder om Tilladelse til at gjøre Dem sin Opvartning.

Speranza.

Det skal være mig en Fornøielse at see hende.

Elleve Scene.

Beatrice. De Forrige.

Beatrice.

Jeg kommer, for at bede Dem Alle om Forladelse; det smerter mig meget, at De have havt nogen Fortrædelighed for min Skyld. Forholdene forbød mig at handle anderledes.

Clementine.

Det har Intet at sige, kjære Veninde; kom kun nærmere. (Hun omfavner hende.)

Speranza.

Ja, Froken Beatrice, jeg maa tilstaae, at af et Fruentimmer og ovenikjøbet af et ungt Fruentimmer at være, har De viist meget Mod.

Beatrice.

Kjærlighed kan gjøre Underværker; det er en bekendt Sag.

Speranza.

De har nok truffen Deres Forlovede, man har fortalt mig det.

Beatrice.

Ja, Himlen har opfyldt mine Ønsker.

Colvte Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio.

Underdanige Tjener, det hele Selskab!

Beatrice (til Trifolio).

Hvor er Florindo?

Trifolio.

Han er udenfor, og vilde gjerne gjøre sin Opvartning.

Beatrice (til Speranza).

Tillader De, at min Forlovede hilser paa Dem?

Speranza.

Det skal være mig en sand Fornoielse.

Trifolio (til Smeraldina).

Tjener, min Deilige!

Smeraldina.

Tjener igjen!

Beatrice (til Trifolio).

Bed Hr. Florindo komme ind.

Trifolio (idet han gaaer, til Smeraldina).

Ru skal det ogsaa snart gaae løs med os.

Smeraldina.

Bare det var saa vel! — Fruen Clementine, maa jeg sige Dem et Ord.

Clementine.

Hvad vil Du? (Gaaer med hende tilside.)

Smeraldina.

Signora veed, at jeg er Dem hengiven. Fruen Beatrices Tjener har et godt Die til mig, og han

har lovet mig Ægteskab. Vi Andre vil ogsaa gjerne sætte Foden under vort eget Bord, og nu beder jeg Dem, at De lægger et godt Ord ind for mig hos Froken Beatrice, at hun ikke har Noget derimod.

Clementine.

Det skal jeg gjerne gjøre, saasnart jeg kan tale med hende i Genrum.

Trettende Scene.

Florindo. Trifolio. De Forrige.

Florindo (til Speranza).

Har jeg den Ære at tale med Herren i Huset?

Speranza.

Det er mig.

Florindo.

Froken Beatrice har givet mig Mod til at hilse paa Dem, og til at bringe Dem min Tak for den Deeltagelse, De har viist hende og hendes arme Broder.

Speranza.

O, jeg beder, ingen Complimenter! Mit Huus staaer aabent for Dem og Deres Forlovede, og De skal altid være mig hjertelig velkommen.

Silvio.

Gi, min Herre! Vi to kjende jo ogsaa hinanden.

Florindo.

Javist, det var Dem, som vilde duellere.

Speranza.

Ja, med mig ogsaa, ha, ha! Men nu er Alting i Orden.

Trifolio.

Med Forlov! det Bedste feiler endnu.

Speranza.

Hvad feiler endnu?

Trifolio (til Florindo, idet han træffer ham hen til en Side).

Herre, jeg vilde gjerne tale et lille Ord med Dem.

Florindo.

Hvad vil Du?

Trifolio.

Huffer Herren, hvad De lovede mig?

Florindo.

Hvilket? Jeg erindrer det ikke saa nøie.

Trifolio.

At Herren vilde tale til Signor Speranza om den fjonne lille Kammerpige, som staaer der, om Smeraldina.

Florindo.

Herr Speranza, uagtet jeg første Gang har den Ære at tale med Dem, er jeg dog saa fri at bede Dem om en Villighed.

Speranza.

De har at befale. Hvori kan jeg tjene Dem?

Florindo.

Min Tjener vilde gjerne gifte sig med Deres Datters Kammerpige; har De noget derimod, Signor Speranza?

Smeraldina (affides).

Naa, det maa jeg sige; En til, der frier til mig, men hvem i Alverden kan det være?

Speranza.

Jeg har aldeles Intet derimod. (Til Smeraldina.)
Hvad siger Hun, Mamsell.

Smeraldina.

Na ja, naar jeg blot vidste om det er en solid
Person.

Speranza (til Florindo.)

Er der Noget ved ham?

Clementine.

De er kommen mig i Forkjøvet, Signor Florindo; jeg har lovet at interessere mig for min Kammerpiges Giftermaal med Frosken Beatrices Tjener; men da De forlanger hende for Deres Tjener, har jeg Intet derimod.

Florindo.

Nei, nei, naar det er Dem magtpaaliggende, Signora, skal min Tjener træde tilbage. Mig er den Sag ikke af Bigtighed.

Clementine.

Nei, Signor, jeg taaler ikke, at De træder tilbage med Deres Forlangende. Mig er det aldeles ligegyldigt, hvem min Kammerpige bliver gift med.

Florindo.

Jeg kan paa ingen Maade modtage Deres Arctighed, Herr Speranza, jeg tager Alt tilbage hvad jeg har sagt. Jeg tillader ikke, at min Tjener gifter sig med Smeraldina.

Clementine.

Saa tillader jeg heller ikke, at hun gifter sig med Deres Forlovedes Tjener. Det er mit faste Forsæt.

Trifolio (affides).

Raa, det er kjont! De gjør hinanden Complimenter og jeg faaer ingen Rone.

Emeraldina (affides).

Skulde jeg dog ikke faae idetmindste een af dem?

Speranza.

Men min Gud, naar der er to Friere, saa er det dog billigt, at hun faaer idetmindste een.

Clementine.

Jeg træder tilbage.

Florindo.

Jeg ligesaa!

Trifolio.

Hvis De tillader, skal jeg bringe den Ting i den bedste Orden. Signor Florindo, har De ikke anholdt om Emeraldina for Deres Tjener?

Florindo.

Jo, det har Du jo selv hørt paa.

Trifolio.

Og De, Signora Clementine, har De ikke lovet Emeraldina Frosen Beatrices Tjener til Mand?

Clementine.

Jo, det var min Agt at foreslaae dette Giftermaal.

Trifolio.

Godt, naar det er saa, saa giv mig Haanden, Emeraldina.

Speranza (til Trifolio).

Hvorfor skal hun give Ham Haanden?

Trifolio.

Mig Haanden? Jo, fordi jeg er Tjener baade hos Signor Florindo og hos Signora Beatrice.

Florindo.

Hvorledes?

Beatrice.

Hvad siger Du?

Trifolio.

Saa sagte! saa sagte! Signor Florindo, hvem har bedt Dem om, at anholde om Emeraldinas Haand hos Signor Speranza?

Florindo.

Det har jo Du.

Trifolio.

Og De, Frøken Clementine, hvem havde De til-
tænkt Emeraldina.

Clementine.

Dig, Trifolio.

Trifolio.

Ergo tilhører Emeraldina mig.

Florindo.

Men hvor er Din Tjener, kjære Beatrice?

Beatrice.

Der er han; det er jo Trifolio.

Florindo.

Trifolio? Det er jo min Tjener.

Beatrice.

Hedder Din Tjener da ikke Pasqual.

Florindo.

Pasqual? Saadan skulde jo din Tjener hedde.

Beatrice (til Trifolio).

Men hvorledes hænger det sammen?

Trifolio bede. ... (Miner og Gebærder om Tilgivelse.)

Florindo.

Din Slyngel!

Beatrice.

Du fortjente at straffes haardt!

Florindo.

Du har altsaa tjent to Herrer paa eengang!

Trifolio.

Ja, Herre, men jeg har tjent dem godt, og naar de saa begge betænke mig og min søde Emeraldina med en lille Hjælp til Brylluppet, saa have De den Bevidsthed, at Dyden belønnes og at den stræbsomme Arbejder opmuntres. For Resten skal jeg nok selv sørge.

(Tæppet falder.)

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

Einzelne Gegenstände der Natur
sind in der Natur zu finden
und sind in der Natur zu finden

